

NOVINKY

Základní škola a Základní umělecká škola Karlovy Vary

Karlovy VARY°

listopad 2024

web: www.zsazus.cz, e-mail: skola@zsazus.cz

Zahájení školního roku v ZŠ a ZUŠ

Před rokem jsem vás na tomto místě informoval o rekonstrukčních pracích, které probíhají v obou našich školních budovách. Jsem velmi rád, že se podařilo dokončit opravu fasády na budově 1. stupně, i když to trvalo o rok déle, než jsme původně předpokládali. Bylo tomu tak hlavně proto, že jsme nechtěli, aby odstraňování staré fasády probíhalo v době výuky a tím ji prakticky znemožňovalo. Snad mi ale dáte za pravdu, že po odstranění lešení se stará budova vynořila krásnější, než jakou si ji kdokoli z nás pamatuje.

V létě se navíc podařilo zvýšit odpružení podlahy tanečního sálu, takže i ten získal definitivní podobu. Za to patří poděkování nejen našim tanečnicím, které usilovaly o uživatelsky „příjemnější“ prostředí, ale rovněž představitelům města Karlovy Vary a panu Slavomíru Perutkovi, který svou iniciativou velmi přispěl k doplnění podlahy o odpruženou vrstvu.

Nepodařilo se naopak zrekonstruovat střechnu nad spojovací chodbou do tělocvičny na 1. stupni, přestože

se jedná o práci poměrně malého rozsahu. Bohužel, firma, která vyhrála zakázku, posléze od smlouvy odstoupila a na vypsání nové zakázky už nám, vzhledem k pokročilé roční době, nezbýval čas. Tato rekonstrukce tedy musela být přesunuta na letní období 2025, aby během tohoto roku neomezovala výuku.

Co nás ještě delší dobu bude trápit, je vestavba podkroví v budově druhého stupně. Když jsem vás o ní informoval před rokem, počítali jsme s dokončením prací někdy v létě 2024. Ale vše je jinak. Po odkrytí části střechy se ukázalo, že bude nutné začít právě u ní. Takže práce na vestavbě podkroví byly přerušeny a nyní prochází rekonstrukcí celá střecha. Dovolí-li to povětrnostní podmínky, měly by tyto práce skončit někdy v březnu. A po nich nastoupí přerušená vestavba podkroví. Takže někdy v roce 2026 bychom v tomto patře mohli začít učit. Věřím, že se vše podaří dokončit ke spokojenosti dětí i učitelů.

Mgr. Břetislav Svoboda

Šablony za námi, s námi a před námi..

Psal jsem již před rokem, že se naše škola se zapojila do projektu Operační program Jan Amos Komenský (zkráceně OP JAK), který je již čtvrtou řadou projektu známého spíše pod názvem „šablony“. Projekt je spolufinancován Evropskou unií. Upřesňující název projektu pro naši školu je „Personální podpora a podpora vzdělávání v ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary“

a jsou do něj zapojeny oba stupně základní školy, základní umělecká škola i školní družina. Realizace probíhá od července 2023 do června 2025.

Realizace šablon je v plném proudu. Mnozí učitelé absolvovali různé kurzy a školení, došlo i k přínosné spolupráci s jinými školami. Stále je v běhu podpora vzdělávání žáků ohrože-

ných školním neúspěchem, konkrétně doučování dětí z rodin, kde čeština není hlavním jazykem, nebo dětí, které potřebují s učením pomoci i po škole. Na II. stupni probíhá již druhý školní rok badatelský klub. Ve školní družině je v běhu podpora inovativních forem výuky se zaměřením na kreativitu, oddělení si nakoupila nové zajímavé pomůcky na vyrá-

Zveme Vás na ...

Adventní koncert 2024

vstupenky na: www.karlovarske-divadlo.cz

29.11.2024 17:00 KMD

Zveme vás na adventní koncert, na kterém se představí školní taneční soubory společně s žáky literárního dramatického oddělení.

Program se zimní a vánoční tematikou při-

pravili žáci pod vedením vyučujících tanečního oboru, kterými jsou Petra Blau, Markéta Odvodyová, Pavla Šemberová, Lenka Sušáninová, a literárně-dramatického oboru pod vedením

Štěpánky Kačerové Lovacké a Terezy Švecové.

Adventní koncert ZŠ a ZUŠ K. Vary se koná v Karlovarském městském divadle 29. listopadu 2024 v 17 hodin.

Mgr. Jiří Zeman

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, Šmeralova 336/15, příspěvková organizace, 360 05 Karlovy Vary

Jazyková úprava: Mgr. Pavlína Harcubová
Grafická úprava: RNDr. Pavla Šemberová

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Spolufinancováno
Evropskou unií

bění a rozmanité výtvarné činnosti. Projektem je spolufinancována i naše speciální pedagožka a výchovná poradkyně. V základní umělecké škole je mimo již zmíněného vzdělávání pedagogů realizována spolupráce pedagogů různých škol, osvědčená podpora tandemové výuky, hudební tábory a soustředění orchestru a big bandu a také setkání s rodiči zpeštěným přizváním odborníka z praxe. Všem kolegům, kteří se do projektu zapojili a zapojují tímto moc děkuji a pevně doufám, že se všechny aktivity podaří zdárně naplnit a poté řádně vy-

kázat. To je bohužel ta méně příjemná, byť samozřejmě nutná součást takto rozsáhlého projektu. Vždyť celková výše dotace šablon OP JAK pro naši školu činí závratných 3 779 211 Kč!

Nedávno byla vydána další výzva šablon s názvem Operační program Jan Amos Komenský 2 a nebude překvapením, že se dalšího kola hodláme zúčastnit. Zkušenosti jsme již nasbírali a obsahově a administrativně by nové šablony měly být podobné těm současným.

Mgr. Jan Tumpach
koordinátor projektu

Adaptační výjezd 6. tříd

Ve dnech 5. – 6. 9. 2024 se uskutečnil adaptační výjezd 6. ročníku na Mariánské v penzionu Dukla. Účastnilo se ho 58 žáků a 4 učitelé.

Tato akce sloužila především k tomu, aby se žáci seznámili se svými učiteli a navázali kamarádské vztahy s nově příchozími spolužáky.

Během dvou dnů hrály

děti různé hry, při kterých měly možnost se vzájemně lépe poznat a spolupracovat v týmech. Hezké počasí jim také umožnilo prozkoumat nejbližší okolí. O večerní zábavu se postaraly samy.

Garantem programu pro 6. A byl Karel Dyk a pro 6. B Hana Sarkisovová. Obě třídní učitelky, Pavla Šťastná a Dagmar Veselá, byly pře-

devším v roli pozorovatelů. Do některých činností se spolu se svými novými žáky aktivně zapojovaly. Výjezd hodnotily velmi pozitivně.

Máme radost z toho, že se výjezdu zúčastnili téměř všichni šestáci. Poděkování patří Karlovarskému kraji, který nám velkou měrou na tuto akci přispěl.

Mgr. Hana Sarkisovová
ŠMP

A jak hodnotili výjezd samotní žáci?

Hned v prvním týdnu školního roku vyjela naše třída a 6. B na adaptační výjezd na Mariánskou. Líbilo se nám tam, protože jsme se mohli seznámit s novými spolužáky a mohli se rychle skamarádit. Holky bydlely v jiné ubytovně než my kluci, ale blízko sebe. Co nám pobyt trochu kazilo, bylo to, že si někteří spoluubytovaní těžko nechávali vysvětlit, že běhání a dupání po chodbách není dovoleno.

Adaptační výjezd hodnotím velice kladně a jsem rád, že jsem se ho mohl zúčastnit.

Mám rád přírodu, miluji hory, nejradši mám Šumavu a Krušné hory.

A právě v Krušných horách se odehrála naše adaptace, konkrétně na Mariánské.

Čerstvý horský vzduch

Bylo dobré, že jsme chodili hodně ven – bylo krásné počasí a také příroda je tu krásná – a hráli zde různé zajímavé hry. Procházky byly občas dost dlouhé, ale aspoň jsme měli dostatek pohybu. Jídlo, které nám vařili, nám chutnalo a pokaždé jsme měli možnost si zakoupit ještě nějaké pochutiny.

Na večer jsme si po skupinkách připravili krátký program pro ostatní. Někdo tančil, někdo říkal vtipy a někdo

v kombinaci s magickým prostředím těchto hor nám dopřál nejlepší možný vstup na druhý stupeň a seznámení se s některými učiteli a spolužáky.

Podnikali jsme procházky po okolí, vyšlápli jsme si na Popovský vrch, odkud byl krásný výhled.

Hráli jsme spoustu různých her na seznámení i po-

hrál divadlo. Já a Dan jsme zpívali Józina z bažin, česky, německy a polsky. Myslíme, že jsme se všichni pobavili.

Paní učitelka s panem učitelem na nás byli hodní a věnovali se nám. Vůbec bychom se nezlobili, kdybychom jezdili každý rok. Doufáme, že se výjezd líbil ostatním stejně jako nám.

Daniel Krejčík
a *Šimon Matějka*
6. A

bavení. Užili jsme si ale i čas na pokoji se spolužáky, připravovali jsme si například vtipná představení na společný večer.

Bylo fajn, že jeli skoro všichni. Malá vada na kráse by se ale našla, adapták by mohl být delší.

Jiří Kropáček
6. B

Sportovní soutěže 2024

Po prázdninách jsme opět navázali na tradiční školní sportovní akce z let minulých. První soutěží byl hned v září přespolní běh.

Ve čtvrtek 24. 9. 2024 se na Růžovém Vrchu konalo okresní kolo v přespolním běhu. Závodů se zúčastnili žáci 2. stupně naší školy ve všech kategoriích. Mladší kategorie obsadily čtvrtá místa.

V pondělí 24. 9. 2024 se v Ostrově konalo okresní kolo atletického čtyřboje pro žáky 6. – 9. tříd. Družstva dívek a chlapců bojovala o postup do krajského kola. Nejlépe se umístili ml. žáci

a mladší žákyně, kteří obsadili 4. místo.

Ve středu 23. 9. 2024 se kluci vydali směr Tuhnice – HMS na okresní kolo florbalu žáků 8. – 9. tříd. Soutěže se zúčastnilo celkem patnáct družstev z našeho okresu. Chlapci obsadili 7. místo ve své skupině. Skvělé prostředí sportovní haly a povzbuzování spolužáků vytvořilo řadě soutěžících možnost zlepšit si svoje osobní výkony a zejména zažít neopakovatelnou atmosféru.

V listopadu nás čekají turnaje ve florbalu ostatních kategorií.

Gabriela Szatmaryová

Lyžařský kurz 7. ročníků

Termín: 10. 3. - 14. 3. 2025

Místo:
SKIAREÁL Klínovec

Ubytování:
Penzion Hraničář, Háj

Předpokládaná cena:
5 500 Kč (ubytování, strava, doprava, vleky, lyžařský instruktor, přednáška horské služby)

Finanční záloha:
2 000 Kč do 10. 12. 2024

Cílem lyžařského kurzu je předat žákům vědomosti, dovednosti a návyky pro pohyb. Osvojují si nové pohybové dovednosti a bezpečný pohyb na sněhu. Hlavním významem kurzu je výcvik, který musí být přizpůsoben stupni pohybových dovedností. Důležitou částí výcviku je seznámení s metodikou lyžování. Žáci se učí s lyžařskou výzbrojí a výstrojí, o údržbě lyží, bezpečnosti na horách, horské službě, první pomoci a prevenci.

G. Szatmaryová

Cykloturistický kurz 6. ročníků

Jako každý rok, pozveme žáky šestých ročníků na cykloturistický kurz.

Co na žáky čeká?

Především pobyt v krásné přírodě a poznávání nových míst na kole i pěšky. Nenáročné výlety na kole po lesních, zpevněných i asfaltových cestách. Seznámíme žáky se základy táborectví, topografie a první pomoci. Spousty sportovních aktivit, hry v lese.

Návštěva města Hohenberg an der Eger v Německu. Zázemí v kempu Libá (liba-camp.cz) se skvělou stravou.

Naším cílem je stmelení třídních kolektivů, zlepšení fyzické kondice a vytrvalosti, upevnění cyklistických návyků.

Letošní kurz proběhne v termínu 26. 5. – 30. 5. Rodiče budou informováni prostřednictvím Bakalářů.

Karel Dyk

8. oficiální koncert učitelů

Po mnoha letech se opět setkáváme s naším duchovním otcem skladatelem Zdeňkem Bálkem, který opět přišel s novým umělecko - filosofickým tématem.

Ve své poslední, zatím nepublikované knize „Úvod do studia transcendentální fyziologie psychodynamiky socio-complimentárních gest“ si jako první všiml kvality jevu, v uměleckém světě nezbytného, a tím je úklona.

Zd. Bálek ve své knize na str.

724 píše: „Chybně nebo nedbale provedená úklona může rázem zničit celý umělcův výkon. Na svých cestách světem jsem si více než výkonů začal všimnout úklon a dospěl jsem k zajímavému zjištění: nejlépe se klaní Japonci a kupodivu obyvatelé KLD. Ti se ovšem klaní téměř pořád. Naopak nejhůře jsou na tom Češi, Slováci, Bulhaři, Afghánci a umělci“.

Učitelé ZŠ a ZUŠ se rozhodli, že vás, milí diváci, provedou kurzem správného klaně-

ní. RNDr. Pavla Šemberová na závěr kurzu připravuje velice odbornou přednášku na téma Teorie complimentární kineziologie s živým figurantem a zajímavou prezentací.

Koncertní kurz klanění, spojený s novými skladbami Zd. Bála i hudbou jiných žánrů, se uskuteční ve čtvrtek 21. listopadu 2024 v 18.18 hod. v Aule školy ZŠ a ZUŠ za osobní účasti skladatele Zd. Bála.

Jste srdečně zváni.

Mgr. Karel Šimandl

25. 11. – 27. 11. 2024 Festival ZUŠ

Stalo se dobrou a zásluhou tradicí, že se v Karlových Varech každý druhý rok koná Festival základních uměleckých škol z celého Karlovarského kraje.

U zrodu festivalu stála PhDr. Ilona Juhásová, předsedkyně Krajské umělecké rady, která se svými kolegy z KUR iniciovala a prosadila možnost setkání všech „zušek“ v kraji na společném koncertu. Každá škola má tak možnost pochlubit se svými úspěchy a talentovanými žáky.

I v letošním roce bude probíhat jako tři samostatná představení v Karlovarském městském divadle, a to ve dnech 25. - 27. 11. 2024 vždy v 19 hodin. Každému uměleckému oboru je věnován jeden samostatný koncert.

25. 11. se představí tanečnice v jednotlivých choreografiích a organizátorkou tohoto večera je Lenka Sušaninová z naší školy.

O den později vystoupí žáci dramatického oboru a celý festival zakončí koncert hudební-

ho oboru.

V první části večera se představí nejúspěšnější žáci a soubory ze ZUŠ Karlovarského kraje. Ve druhé části vystoupí dětský sbor spojený ze sborů základních uměleckých škol z Karlových Varů, Sokolova, Chebu, Aše, Mariánských Lázní, Habartova, Kynšperku a Kraslic.

Pořadem provází Miroslava Lendělová

Mgr. Karel Šimandl

Chtěla bych vás srdečně pozvat na první večer Festivalu ZUŠ, který bude probíhat v Karlovarském divadle 25. 11. 2024 a bude to večer plný tance. Své choreografie zde uvedou učitelky tance ze ZUŠ celého kraje. Začátek je plánovaný na 19.00 hod. a konec v 20.30 hod.

Představí se vám téměř 110 tanečnic a tanečníků v 15 choreografiích. Bude se tančit tanec současný, klasický i stylizace lidového tance.

Přijďte svým potleskem odměnit jejich píli.

Lenka Sušaninová

Program 27.11. 2024 19.00

1. Dominik Roneš: Fanfára č 1
na trubky hrají: Samuel Witney, Karel Roneš, Vít Petřík, Štěpán Půta, Vítězslav Štěrbá, Jan Částka, Jan Dušek ml., Jan Dušek st.

2. Francisco Tárrega: Rosita polka
na kytaru hraje Christoforos Šilov - Mauraditis

3. Jakub Metelka: Papírové letadlo, Šotek
na klavír hraje Jakub Mareš

4. Lucie Bílá - Pokáč: Dobrý kafe
zpívá a na ukulele hraje Hana Hlučná

5. Antoni Cofalik: Pochod panenek
na housle hraje Nina Kánská kl. doprovod: Mgr. Galina Gvozdevskaia, Ph.D., ZUŠ Bečov

6. Joseph Haydn: Sonata Es dur - 1. věta
na klavír hraje Soňa Wacławová

7. Mojmir Bártek: Blues Leroy Ostransky: Španělský tanec č. 2

na trombon hraje Sebastian Cretan, kl. doprovod: Olimpiu Cretan

8. Josephine Trott: Puppet Show
na housle hraje Lukáš Kislinger kl. doprovod: Mgr. Galina Gvozdevskaia, Ph.D.

9. Johann Joachim Quantz: Sonata č. 4 G dur 3. věta Larghetto, 4. věta Presto
na zobc. flétnu hraje Dorota Kaplanová, kl. doprovod: Eliška Kaplanová

10. Antonín Dvořák: Silhouette č. 12
na klavír hraje Sebastian Cretan

11. Kristian Hirschmentzel: Alia rustica Saltus civilis
hrají: Beáta Mohrmannová a Lukáš

Flekač - housle, Ondřej Pickl - viola, Filip Simmer - violoncello a Lada Slezáková - cembalo.

12. Ramin Djawadi: Theme of Game of Thrones
hrají: Kristýna Vaničková - housle, Anna Bartošová - violoncello a Amálie Balharová - klavír.

13. Petr Eben: Kdyby tu nic nebylo B. Smetana: Má hvězda K. Svoboda: Zvony, Lady Carneval

spojené sbory (ZŠ a ZUŠ, ZUŠ Sokolov, ZUŠ Cheb, ZUŠ A. Dvořáka, ZUŠ Aš, ZUŠ Mariánské Lázně, ZUŠ Habartov, ZUŠ Kynšperk), kl. doprovod: Karel Šimandl

14. Dominik Roneš: Fanfára č. 2
na trubky hrají: Samuel Witney, Karel Roneš, Vít Petřík, Štěpán Půta, Vítězslav Štěrbá, Jan Částka, Jan Dušek ml., Jan Dušek st. (F Tuba).

Program 27.11. 2024 19.00

1. Stojí vrba košatá
Choreografie: P. Blau

2. Košiláči
Choreografie: K. Wintrová

3. Sociopath
Choreografie: D. Dusová

4. Tyčkováná
Choreografie: P. Šemberová

5. Na louce
Choreografie: E. Karasová

6. Dernière dance
Choreografie: Z. Čillíková

7. 007
Choreografie: P. Hlavatá

8. Pozastavený začátek
Choreografie: I. André

9. Přes
Choreografie: K. Wintrová

10. Cum dederit
Choreografie: M. Odvodová

11. Já jsem já, ale máme se všechny rády
Choreografie: K. Wintrová (M. Trpišovská)

12. Cant pretend
Choreografie: Š. Horáková

13. Kolednice
Choreografie: P. Blau

Autobahnspiel

Dne 8.10. 2024 se žáci 7.B. naší školy zúčastnili aktivity na podporu výuky předmětu německý jazyk - tzv. „Autobahnspiel“. Tato aktivita byla určena pro žáky 2. stupně základ-

ních škol a proběhla pod vedením lektorů Goethe - Institutu Praha v Lidovém domě v Karlových Varech.

Celá hra spočívala v tom, že žáci z různých škol imaginárně „cestovali“ z nádraží

na nádraží v různých německých městech a prostřednictvím hravých aktivit a úkolů poznávali tuto zemi a její osobnosti. Hra se nám moc líbila a určitě se rádi zúčastníme i příště.

M. Luptáková

Pozvánka na vánoční koncerty

ZŠ a ZUŠ pořádá v měsíci prosinci, jako každý rok, několik vánočních koncertů, které se staly už tradicí.

Kromě Adventního koncertu ZŠ a ZUŠ v Karlovarském městském divadle 29. listopadu to bude Vánoční koncert sborů ZŠ a ZUŠ. Vystoupí v něm jak přípravný sbor, tak i sbory Rolnička, Zvoneček a Zvonek, chlapecký sbor Tam-Tam, Sluníčka, to jsou ti naši úplně nejmladší, ale i sbor seniorů, který je už několik let s vánočními sborovými koncerty svázan a vždy se těšíme na jejich vystoupení.

Sborový zpěv je velmi náročná forma hudební produkce. Nejen v nastudování repertoáru, ale i v organizaci koncertů. O to se už několik let zdařile starají sbormistryně Miroslava Lendělová, Karolína Svobodová, Vladimíra Hubená a Ilona Volopichová i korepetitoři Pav-

lína Petříková, Pavla Šemberová a Karel Šimandl. Koncert sborů se koná v pondělí 2. prosince v 17.17 v Karlovarském městském divadle a uslyšíme na něm písně populární i klasické a samozřejmě také české a moravské koledy.

Je mnoho našich koncertů, které mě naplňují pýchou. Ale asi tou největší je nastudování České mše vánoční Jakuba Jana Ryby, letos v provedení spojených orchestrů ZŠ a ZUŠ a hráčů KSO. Sólové party si rozdělili naši žáci Klára Witney, Lucie Albrechtová, Jan Marek a Vojta Příklad, sbor je sestaven z našich učitelek a učitelů ze základní školy, ze ZUŠ a rodičů našich žáků.

A opět je to obrovská práce našich učitelů, kteří to všechno dali dohromady: Marek Rothbauer, Mirka Lendělová, Leoš Kocián, Jan Mikeš, Miljo Mi-

lev, Dang Thu Trang, Martin Matuška a další. Koncerty budou letos dva a to 11. a 12. prosince v 18.00 v Císařských lázních.

Na úterý 17. prosince v 19.30 v Karlovarském městském divadle ohlásil Milan Krajíc koncert Big Bandu Šmeralka pod názvem Jazzové Vánoce. I tento koncert je už stálíci v řadě vánočních koncertů a je vždy vyprodán. Milan Krajíc ovšem nezůstává viset na zaběhnutých principech a vymýšlí stále nové možnosti.

Mgr. Karel Šimandl

Školní symfonický orchestr 2024

V tomto školním roce došlo v orchestru opět k výměně hráčů. Žáci hudebníci odešli na střední a vysoké školy, noví mladí přišli. A tak se nováčkové musí hodně snažit a ostatní dohnat. Je to o přístupu a o pili.

Někteří učitelé se pokoušejí s orchestrálními party pomáhat, za což jim velmi děkuji. Obdivuji trpělivost dirigenta Marka Rothbauera, který bez nervů a emocí dokáže vytáhnout z orchestru nemožné. Nic jiného mu nezbyvá, program na tento školní rok je hodně nabitý. Scházíme se každý čtvrtek a také každou druhou sobotu a tři hodiny pilně zkoušíme. Pravidelné čtvrtky mají ovšem slabší účast, děti mají spoustu dalších aktivit a povinností. Přetlačujeme se s komorními soubory, pěveckými sbory a jinými akcemi pořádanými vlastní školou. Ovšem kalendář je nabitý a motivace silná.

11. a 12. prosince hrajeme

společně s KSO vánoční program včetně mše Jana Jakuba Ryby se sólisty a velkým sborem. 17. prosince budou v divadle tradiční Jazzové Vánoce spolu s bigbandem Milana Krajíce. Na oba koncerty musí být několik společných zkoušek.

Další motivací je plánovaný výměnný program Erasmus, při kterém nás v dubnu navštíví Francouzi z partnerského města Vichy a naši žáci pak v červnu pojedou na návštěvu k nim. Na společné koncerty se velice těšíme, jejich orchestr má mít vysokou uměleckou úroveň. Přejí symfonickému orchestru hodně radosti a krásných zážitků.

A ještě jednu poznámku nebo spíše životní zkušenost. Važte si toho, že sedíte v orchestrální tělese, sám jsem v něm hrál přes 30 let. Byla to moje nejkrásnější léta, kolegové muzikanti, zpěváci, sbory, diváci, potlesk a úspěch. Neznám lepší pocit.

Leoš Kocián

Účinkují:
Sluníčka,
Hvězdičky,
Rolnička,
Zvoneček,
Zvonek,
TAM-TAM
a SeniorVox

Pod vedením:
Miroslavy Lendělové,
Vladimíry Hubené,
Karolíny Svobodové
a Ilony Volopichové

Klavírní doprovod:
Pavlína Petříková,
Pavla Šemberová
a Karel Šimandl

2. 12. 2024

17.17 KMD

Štědrý večer

nastal

Pořádá ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary ve spolupráci s Karlovarským městským divadlem za podpory Statutárního města Karlovy Vary

17. 12. 2024
19.30 h
KMD

Účinkují:
Bigband Šmeralka pod vedením M. Krajíce
Symfonický orchestr ZŠ a ZUŠ
pod vedením M. Rothbauera
Pěvecké sbory pod vedením M. Lendělové,
K. Svobodové a I. Volopichové
Taneční skupiny P. Blau,
M. Odvodové, P. Šemberové

Sborový podzim v Hradci Králové

V minulém školním roce se naše sbory zúčastnily krajské sborové soutěže v Lokti. Sbor Zvoneček, klučičí TAM-TAM i dívčí sbor Zvonek podaly nádherné výkony, za které byly oceněny zlatým pásmem. Návrh na postup do celostátního kola sborové přehlídky však získal pouze sbor Zvonek.

Čekaly nás dva měsíce plné napětí a zvědavosti, zda bude náš bodový výsledek patřit k těm nejvyšším v celé České republice a tím si vysloužíme přímý postup do Hradce Králové. V červnu jsme se dozvěděli, že to vyšlo a že se můžeme těšit na výlet spojený jak se zábavou, tak i s vystoupením na celostátní přehlídce.

V říjnu tedy odjel autobus

naplněný 45 děvčaty a učitelským doprovodem směr Hradec Králové. Po příjezdu nás čekala krátká prohlídka města, samozřejmě děvčaty tolik očekávaný rozchod a také nějaké nákupy. Odpoledne jsme se přemístili do přehlídkové budovy Filharmonie a zde se dívky poctivě rozezpívaly. Přehlídka již nebyla soutěžní, přesto byla slovně hodnocena porotou. I proto jsme se snažili podat co nejlepší výkon a chtěli jsme si naše písně i maximálně užít. Musím říci, že mě jako sbormistryni hrozně baví sledovat, jak se děvčata soustředí na všechny technické pěvecké věci, o kterých vždy mluvíme. Vážím si jejich maximálního nasazení a také spolehlivosti spojené se

soustředěním na mě. Je velmi důležité vědět, že jim můžu věřit.

Po skončení přehlídkového bloku jsme šli na večeri a pomalu na gymnázium, kde jsme přespávali. V tuto chvíli jsme využili našeho klavíristy a ten držel dozor, zatímco my jsme šly s Karolínkou na rozbor s porotou. Všichni tři porotci chválili hlavně energii a zvuk sboru. Také skvělý výraz a pěkně sestavený program. Upozornili nás ale na možnost větší práce s dynamikou. I když nás je hodně, musíme se snažit o úplně nejvyšší hranice piana.

A s tím se nám snažila pomoci hned druhý den na workshopu jedna z porotkyň. Neměla to s námi tedy jedno-

duché. Spali jsme totiž na zemi a workshop začínal v 9.00! Ale holky byly jako vždy skvělé a hodinu pracovaly s úsměvem na tváři. Od paní lektorky jsme dostali spoustu skvělých tipů na další práci, takže už na vánočních koncertech můžete pozorovat a hlavně poslouchat, zda umíme zpívat pořádné piano.

Ráda bych na tomto místě poděkovala nejprve všem děvčatům sboru Zvonek za jejich práci a nasazení. Moc si toho vážím. Také děkuji mé kolegynce Karolínce a našemu klavíristovi Kájovi. Bez vás by to nešlo. Jsme skvělý tým.

No a teď pozvánka na vánoční koncerty:

Pondělí 2. prosince
Vánoční sborový koncert
KMD 17.17 (všechny sbory)

Středa 4. prosince
Trhy 16.00
(Přípravný sbor a Zvoneček)

Pondělí 9. prosince
Trhy 16.00
(Rolnička a TAM-TAM)

Neděle 15. prosince
9.00 Slavnostní mše
Kostel sv. Máří Magdalény
(Zvonek)

Úterý 17. prosince
19.30 Jazzové vánoce
(TAM-TAM a Grazioso)

Budeme se na setkání s vámi všemi moc těšit.

Mgr. Mirka Lendělová

Karlovarský skřivánek 2025

29. ročník pěvecké soutěže

Školní kolo pěvecké soutěže se konalo 11. a 12. 11. 2024 v aule ZŠ a ZUŠ, začátek vždy v 8:30 hodin.

Soutěží se v 8 kategoriích:

NA – nehudebníci A
(žáci narození po 31. 8. 2013)

NB – nehudebníci B
(žáci narození mezi 1. 9. 2009 a 31. 8. 2013 - včetně)

HA – hudebníci A
(žáci narození po 31. 8. 2013)

HB – hudebníci B
(žáci narození mezi 1. 9. 2009 a 31. 8. 2013 - včetně)

A2 – zpěváci ZUŠ
(žáci narození po 31. 8. 2013)

C1 – zpěváci ZUŠ
(žáci narození mezi 1. 9. 2009 a 31. 8. 2013 - včetně)

C2 – zpěváci ZUŠ (POP)
(žáci narození mezi 1. 9. 2009 a 31. 8. 2013 - včetně)

D - dua ZŠ i ZUŠ
(duo, jehož starší člen je narozen mezi 1. 9. 2009 a 31. 8. 2016 - včetně)

Nejúspěšnější soutěžící získali diplomy, čestná uznání a ceny, které věnuje SRPDŠ při ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary.

Ti nejlepší postoupí do krajského kola soutěže, které se koná 10. a 11. února 2025, termín celostátního kola je 24.- 26. března 2025.

Mgr. Jiří Zeman

Galerie Duhová paleta

Ve středu 9. 10. 2024 proběhla u nás v galerii Duhová paleta vernisáž výstavy s názvem: „VOSTREJ JIRKA“ našeho absolventa výtvarného oboru ZUŠ Karlovy Vary Jiřího Humlíčka. Dle názvu lze soudit, že šlo o výstavu netradiční, zajímavou. Aby také ne, vždyť právě poprvé vystavovala naše galerie ruč-

ně, na zakázku vyráběné NOŽE! Jirka nás všechny překvapil jak svou zručností při vlastní výrobě nožů, tak tím, jak umí skvěle své výrobky propagovat a šířit povědomí o sobě (JIHU KNIVES) a svých nožích na sociálních sítích. Jsme rádi, že se naši absolventi umí prosadit na trhu v tak náročném rukodělném odvětví.

Netradičně v úterý 5. 11. 2024 nás čeká vernisáž výstavy fotografií studentek SUPŠ Karlovy Vary. Těšíme se na to, co nám dívky přichystaly ze své tvorby,

a půjdeme je s dětmi výtvarného oboru na vernisáž podpořit. V listopadu se dále můžete těšit na cyklus představení Scénického čtení a autorské tvorby žáků

LDO a AT ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary pod vedením Štěpánky Kačerové Lovacké, který proběhne 8. a 11. – 14.11. 2024 vždy od 16.30 hodin v naší galerii.

Od prosince 2024 bude probíhat výstava žáků výtvarného oboru ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary. Pro některé nejmenší záčky výtvarného oboru půjde o jejich první výstavu od nástupu do školy v roce 2024. Držme jim tedy palce, ať mají z výstavy radost jak jejich rodiče, tak oni sami! Garanty výstavy budou učitelé těchto skupin, Vlado Hřebeňák, Petra Krajsová a Jitka Barochová. Vernisáž proběhne 4. 12. 2024 v 17:00 hod. a výstava potrvá do 30. 1. 2025.

Přijďte svou návštěvou podpořit všechny zúčastněné, budeme se na vás těšit v galerii Duhová paleta.

Vernisáže se konají vždy první středu v měsíci od 17:00 hod.

Harmonogram akcí lze najít na: www.zsazus.cz nebo přímo v galerii Duhová paleta od pondělí do čtvrtka od 15. do 18. hodin.

Za Galerii Duhová paleta
Mgr. Petra Krajsová

Výstava

FOTO

ŠTASTNÁ

SOPROVÁ

GRA

BRINZOVÁ

VERNISÁŽ
5.11.
17:00

VYSTAVUJE
KERAMKA

Sokolovská 35
360 05 Karlovy Vary
skola@zsazus.cz, www.zsazus.cz
+420 353 447 021, +420 602 537 995

Otevírací doba:
PO - ČT
15:00 - 18:00 hod.

Celostátní přehlídka dětských skupin scénického tance Kutná Hora 2024

Choreografka Petra Blau v choreografii **Kolednice** vytvořila svěží dívčí a tanečně čistou choreografii, která překvapuje neustálou invencí v tvorbě nových variant lidových kroků, různě rytmizovaných poskoků, obohacených o dupy, tlesky, a hrou na tělo. Její jasná pohybová artikulace a osobitě vyhraněná symbolika gest a tanečních prvků spolu vytváří sofistikovaný originální celek.

Zároveň však v některých případech nabízí prostor pro citlivé ladění detailů u vědomého pohybu chodidel, který dodává tanci další rozměr k celkovému dojmu preciznosti a gracie tohoto uměleckého vyjádření, které oslovuje jak intelekt, tak srdce diváka.

Časopis Pam-pam, čtvrtletník scénického tance, ročník XVII, číslo 2-24 (52), září 2024

Stojí vrba košatá - už název tance nás přizemní k půdě, stromům, potoku a k tomu, co je nám oporou, z čeho můžeme čerpat energii. A zemité tanec dívek, z nichž energie jen tryskala, by obstál i v profesionálních měřítkách. Úžasná dynamika pohybu sladěná s rytmizací slov v geniální jed-

noduchosti lidové skladby a v dokonalém sladění s živým hudebním doprovodem strhla diváky vášnivou interpretací tanečnic. Pečlivá práce a bohatá invence choreografky Petry Blau se projevila v přesně dotažených tanečních tvarech, zdánlivě jednoduchých, a přitom ozvláštěných originální-

mi detaily. Ukázkový příklad toho, že umělecká hloubka a opravdovost se nemusí hledat ve složitých filozofických námětech a dramatech, ale stačí jít do hloubky v čemkoliv obyčejném a každodenním.

Časopis Pam-pam, čtvrtletník scénického tance, ročník XVII, číslo 2-24 (52), září 2024

Výňatek z rozhovoru s Petrou Blau, Časopis Pam-pam, čtvrtletník scénického tance, ročník XVII, číslo 2-24 (52), září 2024

Jedna z choreografií, která mě oslovila velmi výrazně, byla od Petry Blau na lidovou hudbu Stojí vrba košatá. Protože mě choreografie zaujala v několika momentech, rozhodla jsem se udělat s choreografkou rozhovor, který mi přiblížil zdroje její inspirace, práci s dětmi a s pohybovým či hudebním materiálem.

Co Vás přimělo k výběru tohoto tématu? Proč právě lidová tematika?

Myslím si, že lidová tematika je pro mladší věkovou skupinu velmi vhodná, jelikož podněcuje obrazotvornost, hravost, představivost a nabízí jistou vrstevnatost, možnost dalšího členění, námětového rozvíjení. Propojení a komunikace mezi tanečníky a hudebníky na jevišti bylo úžasné.

Byla spolupráce inspirována např. propojeností hudby a tance ve folkloru?

Jelikož jsme škola s rozšířenou výukou estetické výchovy a máme možnost úzké spolupráce s hudebníky, výtvarníky i dramatickým oborem, tak tohoto propojení využíváme častěji. Většinou se zaměřujeme na mezioborovou spolupráci v rámci adventních koncertů či rozsáhlejších školních projektů. Z lidovosti a propojenosti hudby a tance ve folkloru jsem jistě vycházela a intuitivně jsem vnímala, že choreografické zpracování koledy Stojí vrba košatá

je záležitostí živého hudebního doprovodu.

Nacvičovali jste s hudebníky choreografii hned od začátku? Jak probíhala tvorba a spolupráce s hudební složkou?

Jelikož mám při taneční výuce korepetitora - výborného bubníka, který děti doprovází na perkusní bicí nástroje (konga) - byla volba živého hudebního doprovodu jasná hned od začátku. Nejdříve jsme vytvořili určitou dějovou strukturu, jakým směrem se chceme vydat, a následně jsem s tímto záměrem oslovila ostatní hudebníky.

Proč jste se rozhodla do choreografie zapojit slovo?

Slovo přišlo naprosto spontánně, jak u mě, tak i u dětí. Nechtěla jsem, aby děti tančily jen na danou píseň, vnímala jsem u této koledy možnost tvořivého vrstvení. Hrát si se slovem, s textem byla pro děti zábava. Realizovaly „příběhovost“ toho, co chtějí tancem sdělit.

Velmi se mi líbila hra s textem - jeho rozdělení na skupiny slov, repetice, různorodá rytmizace, která přinášela pohyb i odlišnou dynamiku. Jak pracujete s dětmi, aby se nebály na jevišti mluvit?

U dětí je použití slova vlastně přirozené - pořád mezi sebou „štěbetají“. Pokud cítí pravdivost a věří tomu, co chtějí tančit, pak to jde snáze.

Děti na mě v choreografii působily přirozeně, hravě, živě, také ale sebejistě vzhledem k jevišti. Myslíte si, že to v nich vyvolala vaše choreografie, nebo naopak že děti takové přirozeně jsou a choreografie toto jen podtrhla/vyzdvihla? Či nějaká kombinace obojího?

Krásná otázka. Tato skupina je hotová smršť energie, živelnosti a chtějí se předvést, a to co možná nejlépe. Je to dynamická skupina, občas jako střela, kterou v letu zachytávám. Mají v sobě velkou představivost, hravost a cit pro přesnost pohybu. Pamatuji si, že mi říkaly: „Paní učitelko, my bychom už chtěly tančit něco dospělého, rychlého. Třeba to, co tančí holky v osmé třídě. My už nejsme tak malý, jak si o nás všichni myslí!“ No a já na to: „Tak víte co? Mám pro vás rychlou, dynamickou a vůbec ne lehkou choreografii.“ No a bylo to - Vrba tančí moc rády!

...Také mě zaujala nahrávka hudební skupiny Euphorica, která se nebála a použila dudy. (Může to být způsobeno tím, že jsem folkloristka a pro lidovou tvorbu mám zažité určité koleje.)

Máte pravdu. Bubny, dudy... všechno jinak. Ale to nás právě bavilo. Protože ani choreografie není odrazem čistého lidového zpracování. Pro nás to byla hra, možnost rozčlenit, tzv. rozsekát konkrétní úseky tak, aby lidovost zlehka vešla

do současného pojetí tance - např. jemné „rapování“ v textu oslovilo děti úplně nejvíce.

Pohyby pro děti byly vesměs jednoduché, nicméně fungovaly naprosto přesvědčivě. Líbilo se mi, že někdy (ale ne prvoplánově) kopírovaly a doplňovaly text písně, jindy se od ní odchýlily. Co pro Vás bylo inspirací při tvorbě pohybového materiálu (např. zakrytí úst apod.)?

Inspirovala mě hudba, text, slovo... a následně celkový děj. Tím se stalo, že někdy jsem použila popisnost, a jindy ne.

Jak se choreografie líbí dětem? Cítí se v ní dobře? Tančí ji rády? Chtějí ji opakovat, pracovat na ní, precizovat ji?

Moc rády ji tančí. Tato choreografie, aniž bychom to tušili, vyvolala velmi kladný ohlas jak u ostatních spolužáků ve škole, tak u rodičů a veřejnosti.

Měla jsem dojem, že výběr pohybového materiálu naprosto přesně vystihoval zkušenosti a schopnosti dětí. Je pro Vás těžké najít správnou míru, aby choreografie pro děti nebyla příliš náročná a zároveň aby zůstala určitou výzvou? Měla byste v této otázce pro mě nějakou radu jak vybírat/tvořit materiál, aby odpovídal věku, dětem apod.?

Jak jsem již zmínila, někdy děti chtějí něco, na co ještě ve svém věku přirozeně nedosáhnou. Ale pokud se jim předloží ná-

mět/téma, které je zaujme, je jim blízké, tak to rozvine jejich představivost a pak jsou ve své tvořivosti a opravdovosti pohybovou inspirací i pro nás dospělé. Dovolím si uvést několik konkrétních příkladů:

- výrazové prostředky hudby podporují pohyb — barva, dynamika, gradace, harmonie, kontrast;
- říkadlo, píseň - konkrétní slova, melodie, situace, příběh;
- hra - fenomén hry vytváří situace, příběhy, ve hře se odráží dětské bytí.

Děkuji Bc. Petře Blau za její ochotu i za inspirativní odpovědi na mé otázky.

*Závěr
Celostátní přehlídka v Kutné Hoře mi byla skutečně velkou inspirací v rovině interpretační, pedagogické, choreografické, ale i té lidské. Přinesla mi mnoho nových podnětů pro práci s dětmi a pomohla mi ujasnit si, co je důležité při tvorbě choreografie. Především mě ale ponoukla formulovat, co je v tanci (a potažmo také v životě) skutečně důležité. Cítím upřímnou vděčnost, že jsem se přehlídce mohla účastnit, že jsem se setkala s tak úžasnými a inspirativními bytostmi a že z této návštěvy Kutné Hory budu moci ještě dlouho čerpat.*

Aneta Surková,
studentka HAMU

Měňavky ve Výměniku

V květnu 2024 naše tanečnice ze čtvrté třídy Tereza Bojčuková, Nela Floriánová, Kateřina Hrdinová, Ella Lepičová, Melanie Mašková, Viktoria Negreskul, Jolana Neugebauerová, Veronika Tesařová, a také absolventka naší školy Nikola Vrátný Nevšímalová vstoupily do výjimečného tanečně - hudebního projektu Měňavky pod křídly spolku Vzbudme Vary.

Projekt, který vznikl ve spolupráci se smyčcovým kvartetem Fama Q Praha a TO ZUŠ Horní Slavkov – pod vedením Markéty Kuttnerové, byl bezesporu jedinečnou událostí. Moto Nebojte se soudobé hudby a současného tance otisklo své propojení v zajímavém prostoru Výměník Dizajnpark Karlovy Vary. Sestřih z představení od Petry Krajsově na YouTube – Měňavky ve Výměniku.

Petra Blau

Povídky napsali žáci Autorské tvorby
pedagogické vedení: Mgr. Štěpánka Kačerová Lovacká

O andělovi a o čertovi

Byl jednou anděl a čert a jednoho dne se potkali na obláčku.
„Ahoj, jak se jmenuješ? říkal anděl čertovi.
„Já se jmenuju Čert. A jak se jmenuješ ty?“
„Já se jmenuju Anděl,“ odpověděl mu anděl.
„Můžeme žít spolu na nějakém mraku?“ navrhl mu čert.
„To je super nápad,“ radoval se anděl.
Šli na úřad mraků a tam jim řekl Mikuláš: A na jakým mraku byste chtěli být?“
„Na tom prostředním, co vypadá jako ovečka,“ navrhoval anděl.
„Můžete se tam nastěhovat,“ souhlasil Mikuláš.
Když tam přiletěli, bylo tam hodně hezky. A tak tam zůstali a žijí tam dodnes. Jen 5. prosince vždy sejdou na Zem, aby nadělili dětem dárky a zase se vrátí zpět.

Marina Pospíchalová, 7 let

Pohádku o Třešni a Malině

Třešnička a Malina byly nejlepší kamarádky. Jednoho dne se Malina ocitla v lese a Třešně ji šla hledat. Třešně a další ovoce ji hledali, ale celý den ji nenašli, a tak hledali a hledali i další den, ale nešlo jim Malinu najít. A tak šli zkusit hledat k zelenině. „My nekrademe ovoce,“ řekla zelenina. Ale zelenina se pak zamyslela a ještě řekla, že možná ví, že ji ukradla brokolice. Každý, koho se ptali, jim říkal, že domek brokolice je úplně vzadu. Když k němu přišli, viděli, že je nejšmutnější. Brokolice tvrdila, že Malina v jejím domečku není. Ale zjistili, že ji zamkla do skříně. Třešně Malinu našla a vysvobodila ji.

Elizaveta Sabitová, 8 let

Jeden den

Jednoho dne jsem se doma už nudil a tak jsem šel ven. Když jsem procházel kolem řeky, potkal jsem kluka, který měl na sobě masku, která mě docela vyděsila. Vypadal jako nějaký hekr. Viděl, jak jsem se lekl, a tak si sundal masku a řekl mi, že se jmenuje Alex. Potom jsme šli parku a potom na fotbal. Pak jsme hráli ioblox a povídali jsme si, povídali jsme o fotbalu a o basketbalu a potom on už musel jít domů. Já jsem pak šel ještě na basketbal, kde jsme vyhráli 5:8, my měli těch 8. A to všechno jsem nečekal, že se mi ten den stane.

Marek Gerasimov, 8. let

Setkání

Dnes jsem se rozhodl, že odpoledne půjdu ven a pak na basket a po cestě jsem potkal kamaráda, který se jmenoval Hihmed. Šli jsme na basket spolu a po chvíli jsme potkali pána s papouškem a papoušek se jmenoval Pepa. Papoušek řekl Ahoj, tak jsme mu taky řekli Ahoj a pak jsme se s ním společně vyfotili. Pán mi ho pak dal na ruku a tak jsem ho chvíli držel i na ruce. Pak jsme se s ním rozloučili a s kamarádem jsme šli hrát basket. Na basketu to bylo super. Po basketu jsem šel ještě na nákup, koupil jsem si tláču a taky máslo.

Marko Tučí, 8 let

Útěk z Playstationu

Jednou jsem s bráchou hrál Playstation. Najednou ze hry vylezla záhadná postava. Byla hnusná a nevychovaná. Snědla mi totiž Playstation. A pak utekla do lesa. Šli jsme za ním, hledali jsme a hledali, až jsme ho našli. Snažili jsme se ji přinutit, aby šla zpátky do konzole. Záhadná postava se toho bála a utekla. Tak jsme zase vyrazili se po ní zase podívat. Ale nenašli jsme ji, protože utekla hodně daleko. Tak jsme to vzdali a šli jsme ke strýčkovi do dílny, kde jsme se ho zeptali, jestli tam můžeme přespat. Strýček nám to povolil a šli jsme spát rovnou, bez večeře. Dlouhou dobu jsme nemohli usnout, protože jsme se snažili vymyslet plán, jak záhadnou postavu chytit. Když jsme se ráno probudili, šli jsme tajně do strýčkovy dílny. A vymysleli plán, jak tu záhadnou postavu polapit. Vymysleli jsme laserové vodítko. Když jsme ho měli, tajně jsme vzali strýčkovy detektor postav, který jsme použili a záhadnou postavu za pár hodin konečně chytili. Strčili jsme ji zpátky do Playstationu. A už jsme si pokaždé dávali pozor, aby nám znovu neutekla.

Fabián Tučí, 10 let

Malá Myš a Velký Slon a Strach a odvaha

Jednou žila jedna myš, která se jmenovala Pavla. A byl také jeden slon a jmenoval se Maksim. Jednoho dne myš přišla do obchodu a řekla: „Dobrý den, můžu si koupit bonbon? „Kde jste?“ divil se slon. „Tady dole,“ volala ze země myš. „No jo,“ povídal slon, „tak tady máte ty bonbóny,“ řekl a položil je vedle myši. „No neee, to je na mě moc velký balení, já chci jen jeden bonbón, ne tak mnoho.“ „No ale jeden je málo, vezte si aspoň deset.“ „Ne ne, deset je pro mě moc...“ A tak se hádali skoro až do konce dne. Potom do obchodu přišla panterka a řekla: „Můžu dostat pět bonbónů?“ A tak se začali hádat všichni. Po čase přišel lev a ptal se: „Proč se tady hádáte?“ „No já jsem chtěla jeden bonbón a von mně dal deset,“ vysvětlovala myš. „No tak to je ale hloupé, že se hádáte o nějaké bonbóny. Všichni se nad tím zamysleli a řekli: „Aha, no jo, to je opravdu hloupý,“ a šli si radši hrát. V parku byl velký hroch a všichni se ho báli. Když si chtěl sednout na místo myšky, nebála se ho a řekla: „Nedám ti svoje místo!“ Hroch byl v šoku. Myslel si, že mu musí ustoupit a tak na ni začal křičet. V tu chvíli přišel lev a hroch hned přestal a tvářil se, jako by nic. Ostatní zvířata sebrala odvahu a řekla: „Pane lev, hroch křičel na myš!“ Lev se rozzlobil. „Hrochu, pojď se mnou.“ Když se vrátili, hroch se myšce omluvil: „Promiň, já jsem byl na tebe moc zlý, vím, že myšky žijí moc složitě, promiň.“ A šli si spolu hrát.

Nikola Konovich, 9 let

Nečekané setkání

Jednoho dne jsme se s rodiči vydali na výlet do Karlových Varů. Jako obvykle jsem já Alex měl namířeno do lázní Mánes, na měsíc. Když jsem dorazil, čekalo mě velké překvapení. Na pokoji byl můj kamarád Sam. Zůstali jsme spolu a já byl nadšený, že mám toho nejlepšího parťáka. Hned první večer jsme plánovali, jak si lázně užijeme. Celý měsíc jsme si dělali legraci a vymýšleli blbosti. Naší nejoblíbenější zábavou byly počítače a hlavně laser game, kde jsme se s kamarádem přetahovali o každý bod. Ráno jsme vždy měli procedury jako bublinkové koupele, na které jsme museli vstávat brzy. Vstávat se nám nechtělo, ale brali jsme to jako novou zkušenost a často jsme se smáli. Nejvíce jsme ale snili o zákusku z kavárny, který jsme nemohli kvůli pravidlům. Měsíc utekl rychle. Společné zážitky a sranda je to nejlepší, co můžeš zažít a nečekané setkání v lázních je nezapomenutelný zážitek.

Alex Mikael Pajdič, 9 let

O malé Elišce

Byla jednou jedna mala holčička, která se jmenovala Eliška. A ta byla moc zvědavá, na všechno sahala, všude chodila a byla moc zlobivá. A jednoho dne se Eliška vydala do lesa, a ten les se jmenoval Černá Díra. Eliška si s sebou vzala svého oblíbeného plyšáka Médů Bědu a sladkosti. Eliška šla z domu a maminka se ji ptala, kam jde. Eliška ji řekla, že za kamarádkou, maminka vědět za jakou a Eliška ji odpověděla, že za Lízou. „Dobře, hlavně se neztrať,“ volala za ní maminka. „Jo jo,“ zavolala na ni Eliška a vydala se do lesa. V půlce cesty lesem najednou uviděla nějakého mimozemšťana. Eliška se lekla a zeptala se: „Kdo jsi?“ „Já jsem mimozemšťan a jmenuju se Fany a jak se ty jmenuješ? Odpověděl Elišce. „A odkud jsi?“ zeptala se Eliška. „Já jsem z neznámé planety Lukuhutu,“ řekla mu Fany. „No dobře a budeme kamarádi? ptala se Eliška. „No neví, budu tvoje kamarádka, jen když poletíš se mnou na planetu Lukuhutu,“ navrhla Fany. „Tak dobře,“ pověděla Eliška, a jak to tam vypadá?“ „No, je to tam moc hezky, jsou tam moc milí lidi, je tam všechno zadarmo a tak,“ vysvětlovala Elišce Fany. Eliška souhlasila a tak ji Fany vzala za ruku a už letěly. Zamávaly světu a už byly fuč. A dodnes si maminka říká: „Kde jen ta Eliška je.“

Alena Mulačová, 10 let

Laura

Byla jedna holka a byl obyčejný den byli ve školní jídelně ale něco se pokazilo...

Holčička se jmenovala Alenka a z okna něco viděla, jako kdyby to spadlo z oblohy. Když přijeli domů, jeli na zahrádku a na okně chatky bylo nějaké stvoření a bylo to menší než klíště, Alenka měla skvělý zrak a tak se zepta-

la: „Co pak jsi zač?“ „Já jsem Laura, pocházím z Krutónu a vážím 1000 tun. Ale u vás jsem lehčí než muška,“ řekla jí Laura.

„A to jde?“ „Co myslíš?“ „No to, jestli můžeš vážít 1000 tun.“ „Ano, jde, u nás na planetě patřím mezi ty lehčí.“ „A jak je velká vaše planeta?“ „O makrometr větší než já.“ „Cože? A to taky jde?“ „Samozřejmě.“ „Ale teď mě omluv, budu se muset vrátit, abych si stihla napsat domácí úkol.“

Když jsem další den přijela, hned jsem Lauru hledala, ale už se tam neobjevila a už jsem ji víckrát neviděla.

Františka Johanová, 10 let

Podivný den

Jednoho krásného dne jsem byla v restauraci a tam byla ...žába? Nevypadalo to jako živý, ale hýbalo se to. Odešla jsem domů a cestou jsem potkala krávu, která vypadala jako ta z Milky a vedle ní šla kachna. Radši jsem pospíchala domů a tam jsem usnula tak rychle, jako kdyby... já sama už nevím ani.. A ráno začal další divný den. Šla jsem do Mekáče a tam byly slepice. „Asi se jdou pomstít?“ říkala jsem si.

„Jo... já asi půjdu zatím pryč...“

Eliška Mažeriková, 10 let

ROBLOX

Jednou jsem vešla do jedné hry a myslela jsem si, co je to za hru a zjistila jsem, že se jmenuje ROBLOX. Hrál ji asi 1000000 lidí, hrála ji i má ségra. Jednou jsem k ní zašla a hrála strašidelnou hru, jmenovala se Momo. Nevěděla jsem, jestli se vrátím, viděla jsem, že moje ségra tam ležela mrtvá, ale já jsem si říkala, že je to jenom hra a bylo to naštěstí tak. Byla to jen hra. Jestli někdo neví, co je to Momo, Momo je strašidelná slepice, jestli mi nevěříte, tak si to vygooglujte. Je to hra ve hře, kdo ji nezná, máte tam brookhaven a v tom se může dělat, co kdo chce. Může se tu jít do CHAO-SU, udělat ze sebe domácí zvíře, vybrat si dům. ROBLOX hraju už od 6 let a zažila jsem tam mnoho nečekaných setkání, podle mě je Roblox nejlepší hra, i když moje sestřenice tu hru vymazala a já vůbec nechápu proč.

Anhelina Adamiv, 10 let

Amelie

Já se jmenuju Sofija a mám kamarádku Amelii. Mám ji moc ráda, ale jednoho dne jsem zjistila, že odjede do jiného státu. Každý den před tím, než odjede, jsem s ní chodila na procházky a na návštěvu i přes noc, ale nakonec přišel ten den, kdy odjížděla žít do jiné země. Šly jsme společně k autu a pak odjela. Tři roky jsme spolu mluvily po telefonu. Po čase však, i když jsem ji volala i celou neděli, mi telefon nevzala, ani mi neodpověděla.

Když jsem šla jednou po čase do školy, zahlédla jsem tam Amelii, ale myslela jsem, že se mi to zdá. Ale pak jsem přišla do třídy a uviděla tam opravdu Amelii! To bylo moc velké překvapení, byla jsem moc ráda, že je zpátky. A teď žije tady.

Sofija Suhoverhova, 10 let

Setkání s matematikou

Dnes byl obyčejný den, šla jsem do školy a první hodina byla matematika. Tu NENÁVIDÍM, ale nic s tím neudělám. Začala nám hodina, paní učitelka nám něco vyprávěla a najednou světlo zhaslo. Číslo z matematiky vylezla ven a začala běhat po škole. Měla jsem velký strach, že číslo 8 mě sní, protože číslo 8 na mě koukalo, jakoby jsem byla maso. A najednou mě čísla obklopila a já jsem zakřičela: POMOC!

A pak naštěstí ožila přírodověda a zabila matematiku. Číslo se vypařilo. To byl strašně divný den, říkala jsem si, ale zajímavý!

Alexandra Drozhzheva, 11 let

Já a Mourka

Jednoho dne jsem šla do obchodního centra Varyáda, abych si koupila nové oblečení a obuv. Když jsem se vracela, uviděla jsem, že vedle mě jde moje kámoška. Pozdravila mě a já na ní jenom kývla. „Proč jsi tak smutná?“ ptala se mě. A já ji začala povídat, že mi umřeli dva kocourci, a že jsem je měla moc ráda. A já jsem zabrečela a ona mě odvedla na nejbližší autobus a jela se mnou k ní, aby mě vzala mamka, a já jsem moc dlouho čekala, až moje mamka napsala, abych zůstala u ní spát.

Už jsme skoro spaly, když jsme najednou uslyšely mňoukání. Šly jsme se podívat, kdo tam je, a když jsme otevřely dveře, uviděly jsme trojbarevné kotě. Mělo bílou, černou a zrzavou barvu. Koťátko se se mnou začalo hned mazlit. Vzala jsem si ho domů, dala jsem mu jméno Mourka, protože to byla kočička, a koťátko už se mnou zůstalo. A já už nebyla tolik smutná.

Milana Tyc, 11 let

ŠPATNÁ PIZZA

Žil jeden chlapec jménem ČEL. Měl rád pizzu. Proto mu jeho máma vždy dala pizzu do školy. ČEL byl perfekcionista a jeho pizza měla vždy čtyři kusy salámu. A jednoho dne..... Mamá.... DALA JEN TŘI KUSY SALÁMU!!! Byl jsem tak překvapený, že jsem ji nemohl sníst. A proto jsem ji dal svému kamarádovi a celý den jsem měl hlad.....

Když Čel přišel domů, řekl mámě: „Byl jsem celý den hladový!“

„Proč?“ divila se máma.

„Protože jsi udělala špatnou pizzu...“ odpověděl ČEL.

„Co je na ní špatného?“ nechápala máma.

„Udělala jsi pizzu, která měla místo čtyř kusů salámu, jen tři!“ vysvětloval jí ČEL.

„Dobře, už se na nic neptám,“ řekla máma a odešla.

Uplynulo půl hodiny a máma přinesla celou 15 cm pizzu! A každý kousek byl se čtyřmi kusy salámu!

„Bude to fungovat jako kompenzace?“ ptala se.

„DĚKUJI MOC!“ řekl Čel a šel se najíst.

Tymur Levin, 12 let

Setkání s věží

Vše se stalo celkem nedávno. Byla to doba, kdy všichni kupovali nejnovější konzole. Já byl ale jiný, chodil jsem rád po lese a představoval si všude různé bytosti, rád jsem si totiž četl fantasy knihy. Jednou jsem jel na výlet s rodiči do malého státu někde na severu. Byl to tak zajímavý výlet, stalo se tam tolik věcí, ale jak se ten stát jmenuje, mi z mozku záhadně vypadlo. Po návratu jsem už ten stát nedokázal na mapě najít vůbec. Ubytovali jsme se v úplně normálním hotelu, ale prostředí, kde hotel stál, už normální nebylo! Bylo to uprostřed velkého a velmi temného lesa. Hned první den mě napadlo jít les prozkoumat, ale mamka s tatškou mi řekli, ať tam nechodím. Ale mě ten les velmi lákal. Vzali mě do města, jeli jsme tam po lesní cestě, kde jsem nic neviděl, ale pořád lepší, než aby jsme tam jeli po dálnici. Ve městě byla nuda, ale našel jsem tam na zemi papír, na kterém byla mapa se zajímavými místy, například věží a různými budovami. Bylo to na velmi starém papíře a bylo to velmi rozmazané, divné bylo, že tam byl i náš hotel. Byl jsem si jist, že to byl on. Ten papír jsem si odnesl do hotelu a nechal ho položený na svém stolku. Museli jsme jít na večeři, mamka s tatškou snědli jídlo dřív a šli na pokoj, když jsem tam došel já, už dávno spali a tak mě napadlo jít se podívat do toho lesa. Papír na mém stole už ale nebyl a tak jsem musel spoléhat jen na svou paměť. Do lesa jsem si vzal baterku a teplé oblečení. Předemnou byl les, a už se nezdál tak temný, litaly světlušky a celkově vypadal pohádkově. Tak jsem tam vstoupil, chvíli jsem jen tak chodil po cestě, dokud jsem neuslyšel, jak někdo běhá. Otočil jsem se a zahlédl jsem, jak na mě něco kouklo a uteklo to z cesty. Vyběhl jsem hned za tím. Po chvíli nahánění jsem našel vysoké schody, na kterých stál vysoký starý muž. Otočil se a šel nahoru po schodech. Bál jsem se a běžel pryč. Po chvíli běhání jsem se zase ocitl u té věže. Vylekal jsem se ještě víc, ale musel jsem sebrat odvahu. Vyběhl jsem po těch schodech a promluvil na čaroděje: „Pane, pane...“ Otočil se na mě a jedině, co řekl, bylo: „Pojď!“ Bál jsem se, že když nepůjdu, tak mi ten muž něco udělá, tak jsem šel. Když jsem ho doběhl, řekl mi hlubokým hlasem: „Konečně nám tady nikdo sebral odvahu!“

Koukl jsem se mu do jeho vráscitého obličejí a vylekaně jsem mu řekl: „Kde jsem se to ocitl?“

Čaroděj zvedl jedno obočí a řekl: „Vítej v mé říši.“

„A kam vedou ty schody?“ zeptal jsem se.

Muž zvedl ruku a na konci schodů se z mlhy vynořila velká věž s rohy. Začalo mi docházet, že tohle bude určitě velký čaroděj.

„Vy jste nějaký čaroděj...“ ujišťoval jsem se potichu.

Jedině, co mi na to řekl, bylo: „Svým způsobem ano.“

Začal vycházet po schodech a rukou mi ukázal, ať jdu za ním. Já tedy šel. Když jsme došli k věži, brána se otevřela, sama od sebe. On vešel a opět ukázal rukou ať jdu za ním. Když jsem vešel do věže, začal jsem mít divný pocit. Celé patro bylo vysoké a velmi zdobené, ale také jsem tam viděl hromadu železných mříží. Čaroděj konečně promluvil: „Jak se jmenuješ?“

„Nikdo mi neříká jménem, spíš mi říkají Gile, i když to není mé jméno.“ „Ale mě zajímá tvé pravé jméno,“ ušklíbl se čaroděj.

„John,“ řekl jsem rychle.

„Hmm John,“ ušklíbl se zase čaroděj.

„A jak se jmenujete vy?“ zeptal jsem se.

Koukl se na mě a zařval: „Já jsem velký a mocný Vildilius!“

Na vysokém stropu se rozsvítil velký vyřezaný znak obrovského měsíce. Čarodějovi zčernalo oblečení, vlasy a vousy, zavál vítr, trvalo to jen krátkou chvíli a oblečení vlasy a vousy zase dostaly původní barvu a měsíc na

stropě zhasl. Velmi jsem se vylekal a vyběhl jsem ke dveřím, čaroděj ale řekl: „Stůj, odsud neutečeš, z mé věže žádný vězeň zatím neutekl.“

Vyděsilo mě to ještě více a začal jsem bouchat do dveří, aby se otevřely, ale čaroděj vzal svou hůl a kouzelnou silou mě odhodil od brány. Byla to taková rána, že mě to omráčilo. Probudil jsem se až v nějaké cele, k cele přišel čaroděj a už měl zase to černé oblečení s černými vousy. „Vy jste zlý?“ zeptal jsem se ho. „Proč jste mě tedy uvěznil, já vám věřil.“ Jediné, co udělal bylo, že se na mě zamračil a řekl: „Zapomněl jsem ti říct, že budeš slavný. Díky tobě dokážu změnit tento les a také celý tento stát ve velmi temné místo a to kouzlem, které vyrobím tím, že z tebe vytáhnou všechnu fantazii.“

„A jak to ze mě chcete vytáhnout? To vám nikdy nedovolím,“ děsil jsem se. „Proč bys mi to měl dovolovat, vytáhnou to z tebe úplně jednoduše,“ řekl a odešel a celý večer se už neukázal. Byl jsem unavený a lehl jsem si, ale lehl jsem si na něco, co mě docela škráblo. A tak jsem se zvedl a chtěl to dát pryč. Zjistil jsem, že to byla křivá dlaždice. Když jsem ji zvedl, objevila se obrovská díra. Do té díry jsem strčil ruku, byl tam veliký prostor. Začal jsem odloupávat další a další dlaždice, až jsem objevil tunel, do kterého bych se vešel. Napadlo mě, že tudy můžu utéct. Hned jak jsem do něj vlezl, začalo to být velmi nepříjemné, ale pořád lepší, než aby mi nějaký bláznivý čaroděj bral fantazii a obsadil město. Chvilku jsem se tou dírou plazil, až jsem najednou spadl do dalšího prostoru. Naštěstí jsem neudělal takovou ránu. Ta chodba byla na jedné části slepá a na druhé části velmi dlouhá, tak jsem potichu šel po té dlouhé chodbě, až jsem došel zpátky do místnosti, kde mě omráčil čaroděj. Dveře byly otevřené a tak jsem ihned vyběhl ven. Když jsem byl ve dveřích, objevil se za mnou čaroděj a zařval na mě: „Stůj!“ Tak jsem zrychlil, začali kolem mě lítat rány, které posílal ten čaroděj. Běžel jsem takovou rychlostí, že netrvalo moc dlouho se mu ztratit. Jediné, co jsem naposledy slyšel, když už jsem mu utekl a stál u hotelu bylo: „Neee, proč jsi to udělal!“ Rychle jsem zaběhl do hotelu a šel jsem se na pokoj pořádně vyspat. Ráno, když jsem se vzbudil raději jsem to nikomu neříkal.

Robin Rzounek, 11 let

Pes Maron

Byl jednou jeden velbloud v lese. Sbíral houby na omáčku. Hlídací pes na něj kouká a říká: „Velbloude, co děláš tady v lese? Nechceš zpátky?“ Velbloud se na psa podívá a řekne: „Ne pse, já hledám kamaráda Eduarda III!“ „Hmm toho já neznám!“ řekne pes. „Já taky ne,“ radostně říká velbloud a začne koukat na oblohu. Pes chvilku nechápe, ale taky se pak koukne na oblohu. Vidí, jak nějaké zvíře přistává k nim. Když to přistálo tak viděl, že to je zelená příšerka z pohádky příšerky SRO, ale měla dvě oči a růžová křídla. „Dobrý den, já jsem Eduard III a mám BMW, jsem strašně nádherný a to je všechno co jsem chtěl říct.“ Velbloud se usmál a vyrostl mu z hlavy roh. Byl to velbloudorožec!! Ale pak se ještě zasmál a stal se z něj velgasos!! Vyletěl do vzduchu a snědl kousek mraku. Pes už tuto procházku nedával a vydat se zpátky domů. Potkal kočku Licinu, která pořád říkala UwU a pes se jí zeptal: „Odkud jsi kočičko?“ „Z krásného světa UwU.“ „A jak to, že mluvíš?“ „Ale ty taky mluvíš...“ „A jo...“ musel souhlasit a šel radši pryč, navíc ho bolely hlasivky, protože se včera konal zápas v chytání míčků a on se na něm ukřičel. Chtěl jít na pláž, ale viděl, že jsou tam delfíni zpívající symphony. Maron byl zmatený, chtěl do své boudičky, ale musel ujít ještě dost dlouhou cestu přes duhový most a svojí školu „smíšených jezevčků“, byl to totiž jezevčík a labrador. Vydal se tedy na tu dlouhou cestu. Trvalo mu to zhruba 46minut, než došel na duhový most, kde potkal svoje kamarády, labratory Ludvíka a Nudlíka z Jupiteru. Povídali si o tom, jaké mají doma hračky, a že Ludvíkovi a Nudlíkovi je 8 let a Maronovi je teprve 6 let. Cesta přes duhový most je dlouhá, má totiž 66Km. Ludvík a Nudlík šli rychleji, měli totiž turbo botky, Maron je vůbec nestíhal a proto mu jako dárek dali taky turbo botičky, kvůli nim byl pak strašně rychlý a zanedlouho byl na konci duhového mostu. No, ne zanedlouho bylo to 59min, ale to mu nevařilo. Jak byl u své školy, vzpomněl si, že si tam zapomněl flašku. Škola byla ještě otevřená, takže do ní vešel, ale to ještě nevěděl, že tam straší duch učitelky a školníka. No byl to prvňáček, jak by to mohl vědět. Nikdo ho nechtěl strašit, aby se nerozbrečel a aby chodil do školy rád. No a taky si nikdo nemyslel, že si Maron zapomene svojí hezkou flaštičku ve škole. Tak se procházel po chodbách a slyšel, jak někdo chodí po schodech. Nevšiml si toho a šel do svojí třídy, ale byla zamčená. Věděl ale, že klíče jsou vždycky v druhém patře a vydal se tam. Nahoře cítil, jak ho někdo strká. Maron si myslel, že má halucinace. Když si vzal klíče a běžel otevřít třídu, bylo tam 8 stejných flašek. „Cože!“ řekl si Maron a ano mluvil takhle, když ho bolely hlasivky. Věděl, že měl k pití kakao, takže věděl, která je jeho. Hned potom potkal tu učitelku, ale jak se jí lekl utekl, a běžel tak rychle, že za chvilku byl doma a udělal si domácí úkoly. Mamka mu řekla, že je pořád doma a že by

měl jít do parku. Z donucení pak musel jít do parku, kde potkal psa Flíčka. (pokračování se jmenuje Příběh psa Flíčka)

Natálie Kalálová, 11 let

Příběh psa Flíčka

Byl pátek na konci podzimu a pes Flíček šel domů ze školy, a ten den se něco stalo...

Ale Flíček nebyl jen tak obyčejný pes byl to Howavart zkřížený s Jezevčíkem a narodil se v duhovém království na duze.

Pes Flíček šel tedy ze školy a těšil se do svojí boudičky, ale řekl si, že zaběhne ještě do parku. A tam se to stalo. Tohle napadlo i jiného pejska Marona. Jak víte, tak Flíček není obyčejný pes, ale Maron taky není obyčejný pes, však uvidíte. Flíček si spokojeně šel do parku a najednou uvidí jiného pejska.

„Haf ahoj, kdo jsi?“ ptal se Flíček.

„Čau, já jsem Maron a ty?“

„Já jsem Flíček.“

„Ok, budeme kámoši?“ zeptal se Maron.

„Dobře, HAF.“

A šli se klouzat, houpat a běhat. Když se setmělo tak šel každý domů a zjistili že jsou sousedi .

A začala Zima.

Pes Flíček a pes Maron se začali kamarádit a zimu si krásně užili. Stavěli spolu sněhuláky, iglů a koulovali se a spoustu dalšího.

A pak začal advent. Už jen 24 dní a to uteče taky rychle. Flíček i Maron chtěli spolu slavit Vánoce. Tak se domluvili, že na zahradě si Vánoce oslaví spolu. Takže si rozdělili práce.

„Flíčku! Ty seženeš stromeček!“ řekl Maron.

„Haf Haf ano. A ty seženeš ozdoby a světýlka na stromeček,“ řekl Flíček.

„A výzdobu vyrobíme spolu,“ řekl Maron.

„Joooooovoooo“ radoval se Flíček.

A začali se připravovat. Flíček našel parádní strom, a Maron zase krásné ozdoby a světýlka. Pak se sešli na zahradě a začali zdobit.

„Jé, to je ale krásný stromeček.“ řekl Flíček.

„To jo, je nádherný a jak krásně svítí.“

„Už se těším na Vánoce zase o něco víc,“ opáčil Maron.

„Tak už půjdeme spát co myslíš?“ navrhl Flíček.

„Jo to je dobrý nápad. Jdeme spát,“ souhlasil Maron.

„Můžu jít s vámi??? Prosím???“ řekla neznámá postava.

„Kdo jsi... a kde jsi?“ ptal se Flíček, stejně jako Maron.

„Jsem ten stromeček co jste právě ozdobili.“

„Wooow, hustý, jo můžeš jít spát ke mně,“ řekl Maron.

„A nebo můžete oba spát u mě,“ řekl i Flíček.

„Můžeme,“ souhlasil Maron.

„Tak jdeme,“ prohlásili všichni najednou.

Další den se ani neprobudili a ani další den ne. Probudili se až 23. prosince.

„Co se stalo a proč je venku sníh?“ divil se Maron

„Je den do Vánoc. Jak máme stihnout vyrobit výzdobu a koupit dárky!?“ šílel Flíček.

„Neboj. Vše dobře dopadne,“ řekl stromeček.

A byli tu Vánoce. Nejkrásnější den v roce. Ale pejsci se báli těchto Vánoc, protože nic nestihli. Ale stromeček byl kouzelný a měl pro ně překvapení. Konečně nastal Štědrý večer a stromeček už stál venku na zahradě. Pejsci už šli smutně ke stromečku a najednou se ukázala záře, neboli vánoční zázrak. A pod stromečkem se náhle objevily dárky.

Pejsci se divili. A tak stromeček zachránil Vánoce. A všichni si to moc užili a teď jsou největší kamarádi.

Anna Slevinská, 11 let

Jak se potkal Kostík s Pribiňáček

Jednou šel Pribiňáček na výlet do zoo. A když šel tak se ztratil. Tak se šel zeptat nějakého pána.

„Dobrý den jak bych se dostal do zoo,“ zeptal se Pribiňáček.

„No musíte jít tamhle doprava a potom pořád rovně,“ vysvětlil mu pán.

„Děkuji moc,“ děkoval mu Pribiňáček.

„Nemáte zač,“ odpověděl pán. „Vy jste tu poprvé?“

„Ano.“

„Jak se jmenujete?“ chtěl vědět pán.

„Já jsem Pribiňáček a vy?“

„Já jsem Kostík a tak to bychom se mohli kamarádit.“

„Ano, moc rád,“ souhlasil Pribiňáček. „Chtěl bys jít se mnou do zoo?“

„Nemůžu, jdu za kamarádem,“ vysvětloval mu Kostík.

„Aha, tak to je škoda,“ litoval Pribiňáček.

„Můžeme jít jindy, ne?“ navrhol Kostík
„To jo. Tak příště,“ radoval se Pribiňáček.
„Tak ahoj, budu se těšit,“ řekl mu ještě Kostík a odešel.
„Ahoj,“ řekl i Pribiňáček a byl rád, že nepůjde do zoo sám.

Jiří Prokůpek, 12 let

Jak se potkal jednorozec s pohádkovými postavami

Jednoho dne se jednorozec jménem Cukr vydal na pastvu. Na pastvě se páslo několik dalších jednorozců, každý vypadal trochu jinak. Jednorozec se napásal a šel do lesa, kudy vedla cesta k němu do domu. V lese viděl houby a zvířata, jako obvykle. Jednorozec šel lesní cestou domů a když po třech hodinách přišel na palouček, kde má své obydlí, uviděl za ním ovocný sad, který tam nikdy neviděl. Řekl si, že si ho třeba nikdy nevšiml, a tak to nechal být a šel ke své chaloupce. Doma si dal svou oblíbenou večeri, což je duhový chléb s cukrem. Jelikož byl vyčerpaný, tak šel spát. Ráno proběhlo klidně, pak se rozhodl, že půjde ven na verandu. Venku si všiml, že sad kterého si včera všiml, je na jiné straně než včera. Rozhodl se tedy, že se k sadu půjde podívat. Když přišel k sadu, uviděl nádherné ovoce. Jedno jablko bylo velké a červené. Ukousl si ho kus a začala se mu motat hlava, najednou omdlel. Vzbudil se na mýtině, okolo mýtiny byl les, ale na mýtině, kde nebylo nic než pařezová chaloupka. Přišel k ní a prohlížel si její exteriér. Přes okno viděl dva bledé mužiky, kteří na sobě měli bílé oděvy. Jeden byl malý baculatý a druhý dlouhý hubený. Malý baculatý mužík si jednorozce všiml a upozornil na něj dlouhého mužíka. Oba vyšli ven a zeptali se jednorozce: „Kdo jsi, odkud jsi a co tu děláš?“ „Já jsem Jednorozec jménem Cukr a jsem z duhové země. Nevím, jak jsem se tu ocitl, jen jsem si ukousl jablko v nějakém sadě,“ odpověděl spokojeně jednorozec. „A kdo jste vy?“ „Já jsem Křemílek a on je Vochomůrka,“ odpověděl mu hubený mužík. „Nevíte jak se dostat zpátky do mého světa?“ „Ale jasně že to víme, projdeš několika říšemi a splníš tam nějaké úkoly a pak se ti zjeví jablečný sad a zas se ocitneš u své chaloupky.“ odpověděl tentokrát Vochomůrka. „No tak tedy dobře a co mám udělat tady?“ ptal se znovu jednorozec. „No, budeš nám muset pomoci najít studánku, kde se stačí napít vody a budeš v jiné z mnoha říší.“ pokrčil rameny Křemílek. „Tak dobrá, kde mám začít? Máte nějakou mapu nebo náповědu, kde by to mohlo být?“ chtěl vědět jednorozec, který měl další otázky, na které nejspíše nedostane odpověď. „No máme tu jednu mapu a vede někde do lesa, tak ti ji dáme a ty nám ji pomůžeš najít.“ Jednorozec souhlasil, Křemílek vzal mapu a podal ji jednorozci. Tak se tedy jednorozec chopil mapy a vedl oba skřítky podle ní. Šli přes louky, pole a hory, až dorazili k lesu, kde hned na okraji byla studánka. Jednorozec se tedy rozloučil a napil se. Objevil se na mýtině u nějakého klobouku, ze kterého trčeli uši. Najednou z něj vyskočil bílý králík a povídá: „Vstávat a cvičit.“ Jednorozec jen koukal a králík tam furt křičel a pak se najednou ozval nějaký hlásek: „Já mám ještě noc.“ A pak ten králík začal něco tahat z klobouku a vytáhl menšího bílého králíka. Když ho vytáhl, malý králík se podíval na jednorozce: „Hej Bobe, kdo to je?“ „Koho myslíš Bobku?“ „Toho jednorozce za tebou.“ Bob se otočil a oslovil jednorozce: „Tohle je Bobek, já jsem Bob, bydlíme v tomto kouzelnickém klobouku od kouzelníka Pokustona a kdo jsi ty?“ „Já jsem jednorozec jménem Cukr a jednou jsem zavítal do ovocného sadu a ukousl si kus jablka, najednou jsem se objevil u nějaké pařezové chaloupky, kde jsem potkal skřítky Křemílka a Vochomůrku, ty mi řekli, že v každé říši, do které se dostanu, tak mám splnit nějaký úkol, tak s čím potřebujete pomoci?“ „No chtěli bychom být zaměstnanci v zoo.“ „Jak to mám udělat?!“ „No to nevíme musíš si poradit.“ „No tak jako první zajdeme do zoo.“ navrhl jednorozec. „To je skvělý nápad,“ vyhrkli oba králíci najednou. Tak se tedy jednorozec Cukr a oba králíci vydali na cestu. Prošli města, pole, vsi až najednou došli do menšího městečka kde uviděli malou ale krásnou zoo. Koupili si vstupné a šli se podívat po zoo. Došli do informačního stánku v zoo a tam viděli inzerát o nábore nových zaměstnanců. Bob i Bobek se rozhodli o místo ucházet tedy. Zeptali se paní ve stánku a ta je poslala do nějaké kanceláře. Tam se dozvěděli, že jsou jediní zájemci a že je tedy vezmou. Bob a Bobek se tedy rozloučili s jednorozcem a jednorozec zmizel. Objevil se na nějakém paloučku a viděl motýla a nějakou dívku. Přišel blíž a zeptal se: „Kdo jste? Já jsem jednorozec Cukr a musím vám s něčím pomoci.“ „Já jsem Maková panenka a toto je motýl Emanuel.“ „Jestli nám chceš pomoc, tak já jsem si tu tancovala a najednou mi z krku upadl náhrdelník z perel, ale nevím kde, tak nám ho pomoz najít, prosím,“ poprosila Maková panenka a tak se pustili do hledání. Už to byly dny, co hledali a pořád nic. Najednou jednorozec uviděl něco se lesknout, a když k tomu došel, uviděl že to je hledaný náhrdelník. Odevzdal ho Makové panence, rozloučil se a zmi-

zel. Objevil se u rybníčku, ale nikde nikdo. Vtom se objevil zelený človiček. „Ahoj kdo jsi? Já jsem Rákosníček a toto je můj rybníček,“ promluvil zelený mužiček na jednorozce. „Já jsem Jednorozec jménem Cukr, nepotřebuješ s něčím pomoci?“ „Ano potřebuju, do rybníčku mi spadl bordel, pomohl bys mi ho prosím vyčistit?“ „Tak tedy dobře,“ souhlasil jednorozec a pustil se do toho. Po pár hodinách to s Rákosníčkem měli hotové a tak se tedy rozloučili a jednorozec, jako vždy, zmizel. Tentokrát se objevil u chaloupky, před kterou stáli smutný pejsek a smutná kočička. „Proč jste tak smutní, stalo se něco?“ „Ále, chtěli jsme si upéct dort, ale dopadlo to špatně,“ vysvětlila kočička. „A nechcete s tím pomoci? Já jsem jednorozec Cukr a rád bych vám pomohl, jestli tedy chcete.“ „To zní skvěle, já jsem Pejsek a ona Kočička.“ „A co jste do toho dali?“ ptal se jednorozec. „No, dali jsme do toho tabulku čokolády, pepř, česnek, bonbóny, ocet, kakao, perník, zeli,“ diktovala kočička. „Jen chleba jsme do toho nedali, ten nám nedělá dobře,“ dodal pejsek. „No, ale to se do dortu nedává, do toho se dává mouka, cukr, máslo, mléko a vejce,“ radil jim jednorozec. „Děkujeme ze radu. A nechceš si s námi ten dort upéct?“ zeptala se kočička. A jednorozec souhlasil. Připravili si miskou, dali do ní mléko, cukr, mouku, vejce, máslo, špetku soli a postupovali podle kroků od jednorozce. Když dopekli dort, tak se jednorozec objevil u své chaloupky. A teď si tam pracuje na své zahrádce.

Josefína Johanová, 12 let

Sen do vesmíru

„Dobrou.“ „Dobrou mami.“
Zzzzz. Aaaaa, vtom jsem se objevila ve tmě plné zářivých hvězd, najednou něco hodně svítí, víc a víc, až než jsem si uvědomila, že to padá na mě. Utíkala jsem, co mi nohy stačily. „Auu,“ do něčeho jsem narazila, ale ono to světlo se blížilo a víc svítilo. Nabouralo to do nějakého skla, které bylo přede mnou. „Aha, já jsem v nějaké bublině,“ a už tam nebyla tma, jen světlo. Trochu mi vadilo, že už jsem neviděla hvězdy, ale aspoň jsem už nenarazila do skla. „AHOJ, já jsem Oliver.“ Víte jak jsem se lekla?! Naštěstí jsem se ale seznámila s novým člověkem, tedy se skřítkem. „Jak ses tady ocitla?“ ptal se mě. Po cestě do jejich vesnice jsem mu to vše pověděla. Všichni mě přivítali s radostí, až na jednoho. Viděla jsem, jak mu něco čouhá z kapsy. Vypadalo to jako nějaký teleportér, ale rychle odešel, takže jsem to nechala být a šla si radši povídat. Nabídl mi, že můžu u nich přespat, což se mi líbilo. Jinak bych musela někde kempovat. Nešlo mi dlouho usnout. Byli to skřítky, takže jsem se moc nevešla do jejich postele, ale musela jsem uznat, že zas tak malí nebyli. Usnula jsem asi na dvě hodiny. Když jsem se probudila, viděla jsem, že mě někdo nese do lesa k nějaké skále. Zhlédla jsem, že má něco v kapse a najednou mi došlo, že to bude ten skřítek, který mě nepřivítal. A pak jsem pochopila, že to on mě sem přitáhl tím teleportérem. „Určitě mě chce zničit,“ říkala jsem si, „ale proč? Nic jsem mu neudělala!!!“ Přitáhl mě nad skálu a „Mami!“
Maminka hned přiběhla a začala se smát: „Zlatíčko, to byl jen sen, neboj... A co se ti vlastně zdálo?“ A já si v tu chvíli vůbec nemohla vzpomenout, co se mi to vlastně zdálo.

Karin Nováková, 12 let

Neobvyklé setkání

Píše se rok 1983, čas 20:43 a chlapec jménem Ryu v zápalu vzteku utíká z domu. Hádky s jeho rodiči vyústily v tuto situaci. Nemá plán, neví kam jít, začíná mít strach. Chlad, podivný mrazivý chlad, něco je za ním a prohlíží si ho to. Ryu se otočí a nepatrně uvidí velkou černou postavu, která vzápětí rychle mizí. Nevypadalo to jako člověk, lidská postava tam sice byla, ale žádný obličej, jen temnota plná žalu. Černá postava pomalu pokládá na Ryuovo rameno ruku. Ryuvi se zatmělo před očima. „Co to sakra?!“ Ryu se vzbudil na podivném, ale hezkém barevném místě. Hned, co se Ryu probudil, se ozval slabý dívčí hlas volající o pomoc, a vtom ji spatřil. Dívka, lapená v temnotě plné žalu, volající Ryu o pomoc. Temnota dívku už skoro pohltila a tak Ryu neztrácel čas a vydal se za ní. Chytil jí za ruku a vytáhl, i přes to, že mít ruku v té temnotě bylo jako mít ruku v ohni. Když dívku vytáhl, tak slabým hlasem poděkovala. Ale neměla sílu a tak usnula. Došlo mu, že se o dívku musí postarat, jinak zemře. Nejdřív se ale musel postarat o sebe, protože na jeho ruce zůstala temnota. Ale dívka na sobě temnotu neměla, což Ryuovi přišlo celkem divné, ale nepřemýšlel nad tím a našel jí útulný úkryt. Šel najít jídlo a pití pro jeho a pro ni. Když se vrátil, dívka byla už vzhůru a zeptala se ho, kdo je, odkud je a kolik mu je. Ryu odpověděl: „Jmenuji se Ryu Mori a pocházím z Kyota v Japonsku, je mi 15 let a ty jsi kdo?“ Dívka odpověděla: „Jsem Akane a tohle místo není takové, jak se zdá, musíme se okamžitě dostat pryč. A k tomu potřebuji tvoji pomoc.“

„Počkej přece. Za prvé, jak víš, že to tu není bezpečný a jak ses sem vůbec vlastně dostala?! Jak jsem se sem dostal vlastně já?!“ Akane chvíli mlčela a pak řekla, že mu to poví po cestě. Ryu s odpovědí moc spokojený nebyl, ale nikdo jiný tam nebyl a tak se s Akane vydal na cestu. Moc se mu nezdála, všechno se odehrálo dost rychle a navíc mu ani neodpověděla na jeho otázku. Chvíli šli a už se objevili nějaké podivné věci. „Co to?! Proč je tady do háje mrtvý pes?!“ chtěl vědět Ryu. Obloha zčernala a země začala praskat, z barevné a hezké louky se stala vyschlá černá země, Akane klečela na zemi a brečela. Vypadalo to, jako kdyby to všechno způsobila ona. Ale to se Ryuovi zdálo absurdní a tak popadl Akane za ruku a rychle s ní odběhl pryč. Ale byl to zbytečný útek, který neměl žádnou únikovou cestu, tak se Ryu zastavil a Akane objal s domněnkou, že by se všechno mohlo zklidnit. Tak se i stalo, Ryuovi došlo, že tenhle podivný svět opravdu ovládá ona a že to pravděpodobně závisí na Akane emocích. Zeptal se jí na to a ona odpověděla: „T... tam byl můj pes, byla to moje vina, je mi to líto. Zasloužím si zase zemřít.“ „Podívej se na mě, za nic nemůžeš, ať už se stalo cokoli, tak to tvoje vina není,“ snažil se jí Ryu uklidnit. Sice to nebylo úplně upřímné, ale nechtěl, aby se svět zase změnil, ale zároveň mu jí bylo líto. Akane začala vyprávět, jak jí v osmi letech jednou utekl její pes a když na něj zavolala a už byl kousek od ní, tak ho zajelo auto. „Ten pocit, že všechno bude dobrý a najednou vám ho někdo vmžiku vezme, to obviňování se, že za všechno můžu já, že kdybych neudělala chybu, tak se nic nestane. A už se to nikdy nedá vzít zpět,“ řekla smutně Akane. Ryuovi se nepodařilo udržet slzy, protože moc dobře věděl, jaký to je, taky kdysi přišel o domácího mazlíčka, ale to bylo to nejmenší, co se mu kdy stalo. S Akane pokračovali v cestě až další den, když se trochu vzpamatovala. Svět ale začínal být více a více temný. Navíc měli neustále pocit, jako by je někdo, nebo něco, sledovalo. Řekli si, že se jim to asi jen zdá, ale pořád byli trochu ve střehu, protože v tomhle světě to asi není nejbezpečnější. Před nimi se objevil les a tak si řekli, že jestli se chtějí dostat pryč, tak tam musí jít. Byla tam cesta, po které se vydali. Ale pořád měli větší a větší pocit, že je někdo sleduje. Najednou se mezi stromy mihla černá postava. Okamžitě zastavili a začali se vyděšeně ohlížet, kam zmizela. Nějakou dobu byli ve střehu ale, když se dlouho nic nedělo, tak radši pokračovali dál. Už se začínalo stmívat a tak si našli úkryt. Uprostřed noci se Ryu vzbudil a zjistil, že Akane v úkrytu není. Rychle vyběhl z úkrytu a pak ji uviděl. Vypadala jako bez života, Ryu se náhle zděsil, když uviděl, že nemá zorničky ani duhovky. Vypadalo to, jako by byla něčím posedlá. Ryu na Akane začal mluvit, ale vůbec nereagovala, jako kdyby tam vůbec nebyl, jen dál seděla a koukala na oblohu. Byl vidět úplněk, začal se zbarvovat do rudé a oči Akane také. Ryu se Akane dál snažil vzbudit, ale marně. Nakonec jí vzal do náručí a odnesl zpátky do úkrytu. Další ráno byla Akane v pořádku, když se jí ale Ryu zeptal na to, co se včera stalo, tak byla zmatená a nepamatovala si to. Nemohli ztrácet čas a tak šli dál. V Ryuovi to všechno začalo vyvolávat spoustu otázek. Stále je oba šířil nepříjemný pocit, že je něco sleduje. Postava se začala objevovat častěji a oni proto nikdy nemohli být v klidu. „Byl by dobrý nápad se sblížit s Akane, jinak nic nezjistím“ řekl si Ryu. Začal se tedy ptát na základní otázky, jako odkud je a podobně. Akane někdy odpověděla a někdy zase ne, jediné, co se dozvěděl, bylo, že žije v Tokyu a že jí je 14 let. Ryu si vzpomněl na temnotu, ze které ji vytáhl a zeptal se, jestli neví co to je. Akane tuto otázku zamítla, ale najednou se temnota objevila na Ryuovo ruce a začala se rozšiřovat. Ryu omdlel, a když se vzbudil, začal mluvit o dívce, které zemře pes a sourozenec. Byla zanedbávaná svými rodiči a nakonec se zabila. Až moc to sedělo na Akane a ta si uvědomila, že bude muset vysvětlovat. Řekla, že tohle je svět v její hlavě a nemůže se odtud dostat. Už nedokázala čelit monstrům a tak ji málem dostala, dokud se tu neobjevil Ryu. Najednou se tady zjevila dívka, vypadala jako duch a měla prostřelenou hlavu. Akana ji běžela obejmout a v tu chvíli zmizela. Najednou se začala objevovat světýlka, která je zavedla k obrovskému bílé svítícímu portálu. „Tohle je konec Ryu, tady se už navždy rozloučíme. Jsem ráda, že jsi tu pro mě byl.“ Ryuho našli mrtvého ležet na zemi a nikdo už se nedozví, čím si prošel. A nikdo nezjistí, kdo byla Akane.

Klára Krejčí, 13 let

Jednorozec

Psalo se léto 1805 a Karel šel svojí ušlapanou cestičkou domů, po celém dni stráveném na pouti. Bylo už pozdě večer a jeho cestička skoro nebyla vidět a tak, jak se dalo očekávat zabloudil, ale malý Karel na neštěstí pokračoval dál a dál. Po nějaké době uviděl světlo. Jelikož už byl zoufalý, zrychlil své tempo a běžel za ním. Po nějaké době, která Karlovi připadala jako hodina, se konečně dostal za světlem. Byl to krásný majestátní jednorozec, který ho sledoval svými zakalenými očima plnými strachu a ještě něčím, co Karel nedokázal popsat. „Co tady děláš?“ zeptal se jednorozec. To Karla vyděsilo, nečekal, že potká jednorozce a už vůbec ne, že bude

umět mluvit. Když se vzpamatoval tak odpověděl: „Já jsem se ztratil a viděl jsem tvou zář, tak jsem ji následoval.“ Karel byl trochu v rozpacích, že se ztratil na cestě, kterou chodil každý den, ale co jiného měl dělat? V duchu doufal, že mu jednorozec ukáže správnou cestu. „Ztratil? To jako vážně?“ řekl jednorozec, ale mezitím už vymýšlel plán, co s Karlem provést. „Tak víš co? Pojd' se mnou, zavedu tě k mému stádu, tam můžeš zůstat, než se rozední a potom se můžeš vrátit domů.“ Karlíkovi se rozsvítily oči, když uslyšel jednorozcovu nabídku. „Ano prosím!“ Jednorozec jenom přikývl a vydal se na cestu. Karel šel za ním, i když tempo jednorozce bylo poměrně rychlé, tak to u Karla byl spíše běh. „A jak se jmenujete?“ zeptal se Karel. „Merlin.“ „Aha, no já jsem Karel, těší mě.“ Jednorozec jenom opět přikývl a pokračoval v cestě. Takhle to šlo ještě pár desítek minut, ale potom konečně dorazili ke stádu jednorozců. „Kdo to je?“ zeptal se velký hnědý jednorozec. „Můj kamarád, zůstane tu do rána, pak se vrátí ke svému druhu.“ Jednorozci mu ukázali, kde bude spát, byla to jenom lesní louka, vedle ohýnku. Skromné, ale dostatečné. Karel poděkoval jednorozcům a šel si lehnout. Netrvalo mu to dlouho a už usnul tvrdým spánkem, tím víc byl zmatený, když se cítil, jako by byl v ohni. Okamžitě otevřel oči a zjistil, že opravdu je opalován na tom nevině vypadajícím ohýnku. Hned začal křičet na celé kolo, upřímně, kdo by se mu divil? Chudák kluk nevěděl, že ne všichni jednorozci jsou hodní. Křičel tam ještě přibližně pět hodin, než vydal poslední skřek. Následovalo mučivé ticho. Jeden odvážný jednorozec přešel k mrtvole, zkontroloval ho a potom prohlásil za mrtvého. „Karel je mrtev, hostina může začít.“ Jednorozci se začali radovat, byla to už dlouhá doba, co měli lidské maso. Sundali Karlovo tělo z ohýnku a začali se nácipávat. Cpali se celou noc a nakonec z únavy usnuli, hned vedle Karlovo mrtvoly. To však nevěděli, že Karlova maminka byla chytrá žena, která věděla o všech nebezpečích, do kterých se malý Karel mohl dostat. A jedno z nich byli lidožraví jednorozci, proto dávala Karlovi napít lektvaru, pro který šla až do vysokých hor za čarodějnici. Možná se ptáte, k čemu lektvar byl, tak mě to nechte vysvětlit. Čarodějnice vyrůstala s Karlovou maminkou a slíbila, že ochrání celou její rodinu, pokud se potom přestěhuje k ní. Karlova maminka nad její nabídkou přemýšlela dlouho a potom se rozhodla, že nechá Karla chvíli vyrůst a potom ho opustí a půjde za čarodějnici. Věděla, že Karel ji za to bude nenávidět, ale bylo to pro jeho dobro, přece. Když Karel dosáhl svých šestých narozenin, odešla. Karel byl strašně naštvaný, nechápal, že odchod jeho matky byl pro jeho dobro, on jenom chtěl, aby jeho maminka zůstala s ním. Když odcházela, dala mu obří zásobu lektvarů. Na jednom byl ručně napsaný dopis, na kterém stálo: „Vypij jeden každý den a budeš v pořádku.“ Karel poznal matky písmo, a jelikož matce věřil, pečlivě pil lektvar každý den. Ten den, kdy se ztratil a zemřel, nebyl jiný, k snídani si dal lektvar jako každý den. Proto, když jednorozci usnuli, lektvar konečně začal fungovat. Karlovy kosti nabíraly maso zpátky, transformace trvala asi deset minut a potom Karel byl znova naživu. Karel měl chuť zařvat z plných plic, že to zvládl a přežil. Naštěstí to neudělal, všiml si spících jednorozců, a tak se potichu vydal domů. Po několika hodinách se konečně dostal domů a uvědomil si, že to takhle nepůjde a že musí najít svou matku. A tak si sbalil věci a hodně lektvarů a vydal se na cestu. Tedy, ještě se musel zastavit u svého nejlepšího kamaráda Marka. Když přišel k Markovi, hned ucítil nostalgickou vůni, co měl tak rád. „Marku chceš na výpravu?“ zeptal se ho. Marek se jen pousmál: „Je tohle vůbec otázka? Samozřejmě, že ano.“ A tak se stalo, vydali se na výpravu. Dny bloudili na horách, než konečně našli chatku, trochu starou a očividně pustou, ale jelikož už byl večer, tak vešli dovnitř. Hned jim došlo, že byli ošáleni čarodějnickými kouzly, protože když vešli dovnitř, stal se z hnusné pusté chatky palác plný zlata a nejnovějšího nábytku. Než se ale kluci dokázali porozhlédnout, přišla k nim žena menšího vzrůstu a zeptala se. „Co pro vás můžu udělat?“ První se vzpamatoval Marek a odpověděl: „Chtěli bychom se setkat s čarodějnici.“ Paní jenom kývla a zavedla je k velkým mahagonovým dveřím a zaklepała. „Odtud musíte pokračovat sami,“ pravila a odešla. Mezitím se za dveřmi se ozvalo tiché: „Dále.“ Kluci vešli a uviděli čarodějnici, která zrovna kouřila doutník. „Co tady chcete?“ chtěla vědět. Kluci se na sebe podívali a Karel odpověděl: „Dobrý večer paní, omlouváme se, že jsme vás vyrušili, ale přišel jsem sem s prosbou.“ Čarodějnice si jenom odfrkla. „Samozřejmě, proč jinak? Lidi za mnou chodí, jenom když něco chtějí, tak povídej, co chceš?“ „Moji matku, vraťte mi ji,“ řekl Karel naštvaně. „Aha, tak ty jsi ten Spratek, co ho moje kamarádka porodila. Byl jsi očekáván, ale tvoji matku ti nevrátím.“ To Karla ještě víc naštvalo. „A proč ne?“ „Protože ji nenechám odejít, jednoduché ne? Ale jelikož jsem hodná, dám ti na výběr. Za prvé, si vše sbalíš a odejdeš, nebo budeš pro mě pracovat stejně jako tvá matka, ale aspoň se s ní budeš setkávat. Tak kluku vyber si.“ Karel se zamyslel a zeptal se Marka: „Ty asi odejdeš co?“ Marek se na něj podíval a pravil: „Blázníš? Samozřejmě, že tě tady nenechám samotného.“ Karel se na něj smutně pousmál, věděl, že jak jednou začneš pracovat pro čarodějnici, ni-

kdy už neodejdeš. Už nikdy se Marek nevidí se svojí rodinou jenom kvůli němu. Čarodějnice se jenom usmála nad situací, která se před ní dělá. „Jak vidím, už jste se rozhodli, takže práce u mě?“ Marek si jenom povzdychl a odpověděl: „Ano, už to tak vypadá.“ Čarodějčin úsměv se jenom zvětšoval, když vytahovala smlouvu. „Tak hošánci podepište mi tuhle smlouvu.“ Kluci si přečetli smlouvu a podepsali ji. Hned jak zvedli pero od listiny, byli teleportováni do nechutné zahrady, jejich oblečení se změnilo na roztrhané umolousané a smradlavé. Mezitím jim čarodějnice vysvětlovala, co bude jejich práce. „Takže budete pracovat šest hodin na této zahradě a potom sedm hodin ve sklepě.“ „A kde je moje matka?“ ptal se Karel. „Říkala jsem, kdy se s ní potkáš? Ne, neříkala, uvidíš se s ní, až bude na smrtelné posteli.“ Po zahradě se rozlehl krutý smích čarodějnice. A potom zmizela. Lhala, jeho matka nikdy čarodějnici neměla ráda, byla nucena odejít a vše tohle byla jenom past. A tak zní příběh Karla, pracovníka čarodějnice, pouhého otoka. Poučení, nikdy se nezapléťte s čarodějnicemi.

Viktorie Geňo, 13 let

Nečekané setkání

Jednoho dne šla Marcela do města, šla do kina. V kině narazila do jedné holky, hned se jí omluvila, a ta holka říká: „V pohodě, jmenuju se Caroline!“, A usmívala se na Marcelu. Marcela jí odpověděla: „Já jsem Marcela, na jaký film jdeš?“ „Teď už vycházím vlastně ven, nechceš se po filmu vidět?“ ptala Caroline. Marcela souhlasila a tak když se vrátila z filmu, zavolala Caroline. Caroline to zvedla s tím, že je na Tržnici, takže Marcela šla za ní. „Vezmu tě na svá tajná místa,“ navrhla Marcela a vydaly se v lese na její tajné místo, byla to mýtinka porostlá svěží lesní trávou, do které se dalo lehnout, a ukryvaly ji spadlé stromy.

Když tam přišly a v měkoučké trávě se uvelebily, tak jí Caroline prozradila: „Jsem z Anglie, proto mám takové cizí jméno.“

„A jak se jmenujou tvoji rodiče?“ chtěla vědět Marcela.

„Já o tom nesmím mluvit, promiň,“ pokrčila Caroline smutně rameny.

Strávily spolu několik hodin a pak šla každá domů. Marcela byla furt zvědavá, proč nesmí říkat jméno jejich rodičů, vrtalo jí to neustále hlavou a tak je začala vyhledávat na internetu.

Trvalo jí to 3 dny, než něco objevila. Pak ale zjistila znepokojivé zprávy, a to, že Caroliny rodiče zřejmě kradly děti. Tahle tvrzení našla v několika člancích. Takže si Marcela začala dávat pozor.

Caroline jí zavolala a nabídla: „Ahoj Marcel, nechceš přijít zítra k nám?“

„Jasně, klidně,“ řekla jí na to Marcela, ale moc klidná nebyla. Měla strach a nebyla si jistá, jestli má k nim domů opravdu jít. Nakonec se rozhodla, že přece jen půjde, takže šla na bus. Když vystoupila, přemýšlela, co by měla udělat, kdyby jí Caroliny rodiče chtěli něco udělat. Vymyslela plán a vydala se k domu. V domě se zastavila přede dveřmi a chvíli jí trvalo, než se odvažila zaklepat. Caroline otevřela dveře a šly společně dovnitř.

Doma byli i Caroliny rodiče. To nečekala. S Marcelou se pozdravili a potom, co si s nimi strávila nějakou dobu, zjistila, že jsou to vlastně příjemní lidé. Po pár hodinách šla domů a uvědomila si, že nemůže věřit všemu, co je na internetu.

Ellen Mulders, 14 let

Ještěr

Stalo se to už dávno, ale v hlavě se mi to zaklínilo až do dnes. Z počátku jsem nevěděl, co to je, ani jestli to je živé. Našel jsem to hluboko v lese, když jsem se ztratil na houbách a nikde nebyl signál. Ze začátku se to zdálo jako nevinné zvířátko, ale bylo to něco jiného, něco temnějšího. Vypadalo to jako malé vajíčko, ale jako zkušený zoolog jsem to nikdy neviděl. Proto jsem se rozhodl odnést to domů. Odnesl jsem to na půdu a vložil do sena, umístil jsem to pod lampu a čekal. K mému štěstí i neštěstí se to brzy vylíhlo. Vypadalo to zvláště, jako kdyby přežil malý dinosaur několik tisíciletí, ale to jsem se zmyšlil. Po výzkumu jeho DNA jsem zjistil, že se jedná o nový a vyspělejší druh ještěra. Snažil jsem se s ním navázat přátelský kontakt, ale on byl agresivní a pokousal mě. Nic jsem si z toho nedělal a myslel jsem si, že se to brzy zahojí. Ale týdny ubíhaly a nic se nezměnilo, rána se naopak zhoršila a ruka mi více a více natékala. Brzy jsem dostal horečky a rozhodl jsem se navštívit doktora, než jsem však došel k autu, omdlel jsem.

„Pomoc, pomoc, zavolejte sanitku,“ křičela žena a to je poslední, co jsem slyšel. Probral jsem se až po týdnu v nemocnici. Snažil jsem se jim vysvětlit, že jsem objevil nový druh ještěra a že je nebezpečný, ale všichni si mysleli, že je to následek prášků a nikdo mě neposlouchal.

„Vy to nechápete,“ řval jsem jako šílenec, „je velmi nebezpečný, a když uteče, může pokousat ostatní.“ Sestřička tam pro mojí útěchu poslala odchyt zvířat, který našel u mně na půdě jenom skořápku a v tu chvíli mi uvěřili

a začali se tím zabývat. To už bylo však pozdě, do nemocnice začali odvážet moje sousedy se stejnými kousanci. Cítil jsem se hrozně, že je to všechno moje chyba a taky že byla, měl jsem ho nechat zahynout. S pocitem viny jsem se vykradl z nemocnice a vydal jsem se ho hledat, ale neuspěl jsem. Vydal jsem se zpět k nemocnici, když jsem v keři zahlídl žlutá očka, která se na mě upínala. Bez zamyšlení jsem po ještěrovi skočil, ale neuspěl rychle se mi vyhnul a utekl. Začal jsem ho pronásledovat až k vesnici, tam zalezl do nory, ze které se mi povedlo ho vytáhnout a umístit ho do klece, kterou jsem měl předem připravenou. Vzal jsem ho do své výzkumné laboratoře, kde jsem se snažil o jeho analýzu a zjistil jsem, že je to vyvinutější druh varana.

On měl však vyvinutější jed a menší tělo, kvůli kterému byl rychlejší. Odebral jsem mu jed s nadějí, že vynaleznu protilátku. Začal jsem tedy míchat různé látky a protilátky, s mým finálním výsledkem jsem byl velmi spokojen. A to natolik, že jsem se rozhodl riskovat a vyzkoušet ho sám na sobě. Pomalu jsem přesunul protilátku do injekční stříkačky, kterou jsem si poté vpíchnul do ruky a čekal. Naštěstí se mi nic nestalo a nateklá ruka začala splaskávat. A tak jsem se dal do práce a vyrobil více protilátek.

O dva dny později jsem přiběhl do nemocnice. „Honem, musím se rychle dostat k pacientům, kteří byli pokousáni,“ vykřikl jsem na zdravotnici, hned jak sem se tam dostal. Sestra chvíli zamrzla na místě a udiveně se na mě dívala, potom ze sebe vymáčkla, že někteří již zemřeli, ale může mě zavést ke zbývajícím. Vběhl jsem ke každému pacientovi, který přežil a povedlo se mi je zachránit. A kvůli tomuto činu jsem se proslavil a dostal se i do novin. Napsal jsem úspěšnou zoologickou práci a vypreparovaného ještěra si s sebou nosím na přednášky. Ale do konce mého života si budu s sebou nosit vinu za ty, co nepřežili.

Eliška Cozmová, 13 let

Nečekané setkání

Nebyl to obyčejný taxikář. Jeho práce byla okrádat, zabíjet lidi a rozprodávat jejich orgány. Potřeboval, aby orgány byly zdravé, proto když viděl kuřáka, nikdy ho nevzal dovnitř. Jeho nejlepší kamarád věděl o jeho profesi, ale nikdy se k tomu nevyjadřoval, asi se ho vždycky trochu bál... Jednou, když viděl potenciální oběť se zdviženým palcem, tak neváhal a zastavil. „Kam to bude?“ „Do Chodova,“ odvětil cizinec se zakrytým obličejem. Po chvilce jízdy taxikář zastavil v hlubokém lese s tím, že potřebuje na záchod. Když se chystal na útok, zamířil na něho cizinec pistolí. Odhalil obličej a taxikář okamžitě poznal tvář. Byl to místní vrah, který brutálně zavraždil svou manželku a děti. Vrah také poznal taxikáře, protože spolu seděli v minulosti ve vězení. Koukli se na sebe a usmáli se. Od té chvíle se spojili a stali se z nich nejznámější čeští vrazi.

Petra Roušalová, 13 let

NEOBYČEJNÁ SETKÁNÍ

Jedna mála kachnička si jednou řekla, že by mohla plavat na dovolenou do moře. I když její rodiče a kamarádi nebyli moc nadšení, že by měla sama plavat tak daleko, kachnička měla rozhodnuto.

Cesta to byla dlouhá, ale zato krásná. Potkala mnoho krásných rybiček a i jiných mořských potvůrek. Nejvíce jí líbilo, když potkala velkou barevnou mořskou hvězdičku. Zářila spoustou barev, ale nejkrásnější barva na ní byla taková tmavě modrá až skoro fialová. „Páni. To je ale nádherná hvězdička,“ pomyslela si kačenka. Teď si asi říkáte, jak mohla kačenka vidět hvězdičku. No je to vlastně docela jednoduché, hvězdička totiž byla na kameni, z poloviny ponořená ve vodě.

Plavala už docela dlouho a tak se rozhodla, že si dá pauzu a odpočine si. Skoro už spala, ale najednou se vzbudila, protože cítila, že se něco velkého blíží. A měla pravdu, protože se k ní blížil hezký, ale velký žralok a kačenka se ho vyděsila. Žralok jí nechtěl ublížit, ale to nevěděla.

Po chvilce na ní žralok kamarádsky promluvil: „Ahojky, tebe jsem tady u nás ještě neviděl, kdopak jsi?“ Kačenka docela dlouho mlčela, než se rozhodla žralokovi odpovědět. „J-já jsem kačenka,“ koktala ze sebe. „Mě se nemusíš bát kačenko. Já ti neublížím,“ uklidňoval ji žralok, ale malá kačenka se ho i tak bála. Přece jen byl snad stokrát větší než ona. „Já myslela, že žraloci ubližují malým rybičkám a jiným zvířátkům,“ řekla mu a koukala na něj zmateně. Žralok se pousmál a v klidu jí odpověděl: „Někteří ano, ale já nejsem jako ostatní, to mi můžeš věřit.“

To kačenku uklidnilo a začala mu o trošku víc věřit.

Tak se z malé kačenky a velkého žraloka stali kamarádi, kteří spolu cestovali mořem. Žralok kačenku ukazoval všechna krásná místa a kačenka mu za to vyprávěla o svém domově. Kačenka začala žralokovi říkat Modrásek, protože byl krásně modrý.

Aby stihli navštívit všechna ta krásná místa, tak kačenka seděla žralokovi

na zádech a nechala se vozit. Žralokovi to nevadilo, byl rád, že už se kačenka tolik nebojí a že má kamarádka.

Jenže kačenka se taky musela někdy vrátit domů, i když se jí moc nechtělo, protože nechtěla opouštět svého kamaráda. Žralok taky nebyl moc nadšený, ale chápal, že tohle není kačenky domov. Doprovodil ji co nejdál, jak jen mohl, ale pak už to bylo jen na kačence.

Když se kačenka vrátila domů, tak všichni byli rádi a chtěli vědět všechno o její cestě a jak se jí to líbilo. Samozřejmě během jejího vyprávění zmínila i svého nového kamaráda Modráška.

Každých pár týdnů plavala za Modráškem, aby věděla, jestli je v pohodě a hlavně proto, aby se mohla podívat na nová místa, které stihl Modrášek objevit během toho, co byla kačenka doma. Kačenka se ale rozhodla, že by se mohla přestěhovat blíž k Modráškovi, aby mohli spolu častěji chodit ven. To Modráška velmi potěšilo, protože to znamenalo, že spolu můžou podniknout víc dobrodružství.

Tohle kamarádství, které bylo náhodné a nečekané, trvalo hodně dlouho. Trvalo, dokud oba nezestárlí.

Anna Potřebuješová, 14 let

Cizinec

„U nás ve vesnici jde pěkně o krk,“ povídá domácí k přistěhovalci. „Vážně? Je pravda, že jsem slyšel o těch katastrofách, ale že je to tak vážné, to jsem nevěděl.“ „Ano, je, začalo to asi pět let po tom, co se tu objevil jeden muž.“

„Jaký muž? Vyprávějte.“

Domácí začala vyprávět, že dříve pracovala v hospodě, kde se víc než pilo pivo, hrál hazard, a i ona si občas zahrála. Jednou si k ní přisedl elegantní vysoký muž, měl černé kudrnaté vlasy, vysokou pohublou postavu. Potřásl si rukou a posadili se, začali hrát. Hráli celou večnost, během toho se na ni zvláště díval, připadalo jí, že nad něčím přemýšlí, ne však nad hrou, ale nad něčím úplně jiným. Potom, co dohráli, se zvedl a šel k východu. Po směně jako vždycky zamkla a šla směrem k náměstí. Bylo sice brzo ráno, ale bylo tu podivně prázdné, většinou bývalo plno lidí na trzích. Rozhlížela se, ale nikde ani noha. Po chvíli chůze zničehonic viděla toho elegantního muže, jak stojí opřený o zeď a pošklebuje se. Šla k němu a řekla: „Promiňte, můžu se vás zeptat, proč tady nikdo není?“

„Proč by tady někdo byl?“ zasmál se laškovně.

Zamračila se. „Jak to myslíte? Sice to tu není velká vesnice, ale malá taky ne a většinou je tady hodně lidí a bývají tu trhy.“

„Řekněte si sama, kdyby jste se ocitla tváří tvář zlu, jak by jste se zachovala, utekla byste?“

Zamračila se ještě víc: „Můžu se zeptat, jak se jmenujete a co tady děláte?“ Neodpověděl, jen se ještě víc usmíval. Nechácala, na co myslel, zírala na něj nechápavě a on ještě chvíli mlčel, než navrhl: „Co kdyby jsme si zahráli hru.“ Pořád se usmíval od ucha k uchu a ji to už začalo celkem štvát. Tak na něj vyjela: „Nechci s vámi hrát nějakou blbou hru, chci vědět co se tady stalo.“

„Ale no tak, snad by jste si nedělala starosti, pojďte si zahrát, možná vám potom všechno řeknu.“

„Co by jsme hráli a o co,“ chtěla vědět.

„Ne tak zhurta, zahrajeme si život, smrt, láska. Dostaneme každý pět karet, na kterých bude buď smrtka, nebo život či láska. Vždy si vyberete jednu kartu, kterou položíte obrázkem dolů na stůl, Potom každý z nás otočí kartu, vyhrává ten, kdo přebije toho druhého, život přebije smrt, smrt přebije láska, lásku přebije život.“

„Fajn zahraju si s vámi, ale jen tři kola.“

Šli do hospody a sedli si ke stolu. První kolo vyhrála domácí, druhé elegantní muž, třetí...

„Remíza,“ řekl s úšklebkem.

„To znamená, že mi řeknete co se stalo. Moment, vy jste mi neřekl...“

„Řekněme, že si vezmu to, co obvykle,“ skočil jí do řeči.

„A to je co?“

„To nechte na mně.“

Přimhouřila oči a nevěřičně na něj hleděla.

„Dobře, vezměte si ode mně co chcete, ale řekněte mi to konečně!“ promluvila trochu našťvaně.

„Víte, když někdo prohraje, přijde trest. Jeden muž se mnou prohrál a jeho trest byl povraždit starostovu rodinu a všechny kolem, kdo ho uvidí. Protože se to stalo na náměstí, musel zavraždit všechny. Ale jedno dítě nedokázal zabít, nesplnil trest, tak jsem ho potrestal sám.“

„Jak jste ho potrestal?“ zeptala se nevěřičně.

„Teleportoval jsem ho do černý díry, i s lidmi co zabil.“

„Prosím?“ vytřeštila ne něj oči.

„Ano, slyšela jste dobře a co se tyká mé výhry, přijdu si pro ni za pět let,

mám ještě nějakou práci.“ Domluvil a zmizel.

Domácí tam ještě ztuhle chvíle stála, a pak zavolala policii a řekla jim o zmizení lidí. Po nějaké době se sem nastěhovali noví lidé, kteří vůbec netušili, co se tady odehrálo. Ani policisté nic nezjistili. Domácí několikrát vyslyšali, ale Domácí, jediné co byla schopná říct bylo, že viděla nějakého pána a když se to vše stalo, zrovna zavírala hospodu. Další katastrofy byly sice malé, ale stejně se Domácí domnívala, že za to může ten muž.

Domácí přestala vyprávět.

„To byl moc hezký příběh, když o tom tak mluvíme, přišel jsem si pro svou část výhry.“

Milena Křížová, 14 let

Po osmnácti letech

Píše se rok 2042 a já jako občan jsem neměl zase nic na práci, potom co přišli ti „OSVOBODITELÉ“. Takže jsem jen šel do města pro každodenní jídlo co dostáváme.

Ale něco bylo zvláštní. Ochranné služby byly všude. „Copak je válka?“ řekl jsem si a pokračoval jsem v cestě. Když jsem se dostal do výdejní budovy a vzal si svůj pytlík s jídlem, tak na mě někdo zavolal. Otočil jsem se a viděl jsem známou tvář. Byl to člověk, kterého jsem již osmnáct let neviděl a stál přímo přede mnou. „Netušil jsem že tě ještě někdy uvidím,“ řekl jsem mu, a on se usmál. „No víš že já taky ne?“ řekl mi a pak něco hledal po kapsách. „Pojď prosím za mnou jo?“ řekl pak a tak jsem šel. Došli jsme do jedné ulice bloku A, pak jsme zahnuli k Bloku D a cestou jsme si povídali o životě, a co se pro nás po invazi změnilo. Byli jsme na tom celkem podobně. Ale pak mi řekl, že má tajnou skrýš, kde na něj kamery jsou krátké a tak jsme zabočili doleva, kde bylo odkryté víko od kanálu. Rozhlédl jsem se ve strachu, že nás tam někdo uvidí lézt, ale kamera, která byla přímo před námi, byla zaměřena na druhou stranu. Takže jsme nepozorovaně vlezli do kanalizace a šli, dokud jsme nenarazili na jedny dveře. Uvnitř bylo nečekaně příjemné místo. Bez kamer, bez hlídky, bez pravidel, bez hodnocení. Byl to vskutku ráj.

Jakub Laštůvka, 15 let

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, Šmeralova 336/15,
příspěvková organizace,
360 05 Karlovy Vary

Jazyková úprava: Mgr. Pavlína Harcubová
Grafická úprava: RNDr. Pavla Šemberová